

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

39. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

30. ZÁŘÍ 2012

Z obsahu:

Na cestě dějinami

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
12. září 2012
- strana 2 -

Žít jednodušeji, žít podstatněji

P. Herbert Madinger
- strana 4 -

Satanova ofenzíva

Abbé René Laurentin
- strana 5 -

Ježíš mě přivedl k plnosti víry

Martina Schmilewská
- strana 6 -

Obrana proti démonům

- strana 9 -

Pohled do hlubin duše

Benedikty

Bianchi Porro (2)

Divo Barsotti
- strana 10 -

Matka všech matek

R. Demi

- strana 11 -

*Nedej zahynouti
nám ni budoucím, svatý Václave!*

Anton Petter (1782-1858): Zavraždění svatého Václava, výřez (k historii a poškození obrazu na str. 13)

Editorial

Kdykoliv obracíme svou pozornost k dobrým andělům, mimoděk nám přijdou na mysl i jejich bývalí druhové, kteří se vzpourou proti Bohu vyloučili z nebeského společenství a stali se nepřáteli Boha i jeho stvoření. Stvořitel respektuje svobodu dobrých i zlých. Svobodné bytosti oslavují Boha jinak než ostatní stvořený svět. I když je vesmír tak úžasný, přece svobodné rozhodnutí jediné rozumné bytosti milovat a ctít svého Stvořitele oslavuje Boha více než celý nekonečný vesmír.

Teprve na věčnosti poznáme plnou pravdu o tom, proč Bůh připustil, aby ďábel zneužil své svobody a zasáhl tak zhoubným způsobem do celého jeho díla hned na jeho začátku. V Apokalypse bylo sv. Janu zjeveno: „Běda zemi a moři, neboť ďábel sestoupil k vám s velikým hněvem, protože ví, že už má málo času.“ „Bylo mu dovoleno konat divy, kterými svádí obyvatele země.“ Využívá přitom všechnu svou původní moc, geniálnost a vynalézavost. Při všem jeho jednání však musíme počítat také s tím, že je vůči nám krajně nepřátelský. Tak jako jediným motivem veškerého Božího jednání je láska, ďábel nemá jinou pohnutku než škodolibou a vražednou nenávisť. Bůh jeho působení připustil, protože věděl, co všechno vykoná a podstoupí, aby přes všechno jeho nepřátelské úsilí dosáhl svého od věčnosti stanoveného cíle: své nejvyšší oslavy a blaženosti svých tvorů.

Proto je také pro Pána tak příznačné, že při všech svých kázáních, výkladech a příkazech ukazuje současně na důsledky, jaké bude mít jejich přijetí nebo nepřijetí pro věčný život jednoho každého z nás. Je z toho patrné, že ten, který přišel, aby nás za cenu své nejvyšší oběti vytrhl z moci zla, velmi trpí tím, když naše jednání nedbá jeho slov a vrací tak ďáblu jeho kořist. Pán totiž zná do všech důsledků, co vlast-

ně znamená „červ, který nehyne, a oheň který nehasne“. Jeho opakovaná varování před „vnější temnotou“ jsou ve skutečnosti projevem jeho svrchované lásky. Z četby poslední katecheze by si někdo mohl udělat mylnou představu, jako bychom se podobali zástupu diváků, který sleduje dramatický zápas dobra a zla, do kterého může vstupovat svou modlitbou. Ve skutečnosti se však nacházíme v samém středu těchto zápasů, které se vlastně odehrávají také přímo v nás. Musíme si být stále vědomi, že do naší blízkosti sestupuje nejen Boží Syn, ale stejně bezprostředně se k nám vkrádá a podbízí ve velmi lákavé podobě i náš úhlavní nepřítel svůdně převlečený a vyzbrojený velmi přátelským vzezřením a vstřícností. Jeho výhodou je skutečnost, že po hříchu prarodičů se naše přirozenost stala náchylnou přijímat jeho podle svody, ačkoliv naprosto všechno, s čím za námi přichází, je zhoubná lež vedoucí ke smrti.

Jaký jiný převlek se této opici Boží hodí lépe než zfalšovaná náboženství? Tzv. pluralita náboženství může existovat jen díky tomu, že je zde někdo, kdo má eminentní zájem na tom, aby bytost a podstata jediného pravého Boha byla zastíněna a vytlačena z lidského vědomí a nahrazena nejrůznějšími zkomoleninami a deformacemi. Kdyby měl sám Bůh inspirovat také jiná náboženství, představil by se jako lhář, a tím současně jako nepřítel člověka. Bůh zjevil sám sebe jedinečným a neopakovatelným způsobem a všechno ostatní je s ním neslučitelné. Falešná náboženství nepředstavují alternativní podoby Boha, ale využívá je ďábel i s uplatňováním své moci, aby svedl lidi na klamné cesty, které od Boha odvádějí. Tato jeho díla od počátku lidstva až do současnosti, která zaslepení lidé přijali za svá, slouží ďáblu jako výsměch Bohu a odvěta za jeho

Dokončení na str. 7

Na cestě dějinami

Katecheze Benedikta XVI. při generální audienci 12. září 2012

Minulou středu jsem mluvil o modlitbě v první části Apokalypsy, dnes přejdeme k druhé části knihy. Zatímco v první části byla modlitba orientována na vnitrocírkevní život, pozornost v druhé části se obrací k celému světu; církev totiž kráčí dějinami a podle Božího plánu je jejich součástí. Shromáždění naslouchá Janovým poselstvím, která přednáší lektor, objevilo svůj vlastní úkol spolupracovat na rozvoji Božího království jako *kněží Boha a Krista* (Zj 20,6; srov. 1,5; 5,10) a otevírá se světu lidí. A zde se vynořují dva způsoby dialektického vztahu mezi nimi: první bychom mohli nazvat „Kristův systém“, k němuž shromáždění náleží, a je proto šťastné, a druhý je „pозemský systém anti-království a anti-spojenectví stojící pod vlivem Zlého“, který obelhává lidi a chce uskutečnit opačný svět, než jaký chce Kristus a Bůh (srov. *Pontificia Commissione Biblica, Bibbia e Morale. Radici bibliche dell'agire cristiano*, 70). Shromáždění musí tedy umět číst v hloubi dějin, tím, že je prožívá, učí se rozlišovat s vírou události, aby spolupracovalo svým působením na rozvoji Božího království. A tato četba, rozlišování, jakož i jednání, jsou spojeny s modlitbou.

Tri symboly

Především po naléhavé výzvě, kterou řekl Kristus v první části Apokalypsy sedmkrát: *Kdo má uši k slyšení, ať slyší, co Duch říká církvi* (Zj 2,7.11.17.29; 3,6.13.22), je shromáždění vyzváno, aby se povzneslo k nebi a podívalo se na skutečnost Božíma očima; a zde nacházíme tři symboly, referenční body, od kterých je třeba začít číst dě-

jiny: Boží trůn, Beránka a knihu (srov. Zj 4,1-5,14).

První symbol je trůn, na kterém sedí osobnost, kterou Jan nepopisuje, protože překračuje lidskou představivost; může jen naznačit krásu a radost, jakou zakouší, když se nachází před ní. Ta tajemná osobnost je Bůh, Bůh všemohoucí, který nezůstává uzavřen v nebi, ale přiblížil se k člověku a vstoupil s ním do společenství; Bůh, který dává v dějinách tajemným, ale reálným způsobem slyšet svůj hlas symbolizovaný blesky a hromy. Jsou zde různé prvky, které se objevují kolem Božího trůnu, jako čtyřiaadvacet starců a čtyři bytosti, které vzdávají ustavičnou chválu jedinému Pánu dějin.

Prvním symbolem je tedy trůn. Druhým symbolem je kniha, která obsahuje Boží plán platicí událostem a lidem; je hermeticky uzavřená sedmi pečeti a nikdo není schopen ji číst. Při této lidské neschopnosti zkoumat Boží plán cítí Jan hluboký smutek, který ho přivádí k pláči. Ale je zde lék proti lidskému strachu z tajemství dějin: někdo je schopen knihu otevřít a vyložit.

A zde se objevuje třetí symbol: Kristus, Beránek obětovaný jako oběť na kříži, který však stojí na nohou na znamení svého zmrtevýchvstání. Je to právě Beránek, Kristus, který zemřel a vstal z mrtvých a který postupně rozlamuje pečeti a zjevuje Boží plán, hluboký smysl dějin.

Co říkají tyto symboly? Připomínají nám, jaká cesta vede k tomu, abychom dokázali číst fakta dějin i samotného našeho života. Když pozvedneme pohled k Božímu nebi ve stálém vztahu s Kristem, otevřeme mu své srdce a svou mysl v osobní a společné modlitbě, učíme

Dokončení na str. 12

Abys porozuměl tomu, čeho dnes budeš svědkem, připomeň si naučení, které Pán připravil svým učedníkům, když se malicherně přeli, kdo z nich je největší. Na jejich příkladu si dnes můžeš lépe uvědomit, že i ty máš v sobě sklon hledat si vytrvale důvody, jak omluvit a zamluvit své slabosti. Apoštolové sice připouštějí, že jejich chování nebylo právě důstojné, ale současně cítí potřebu rehabilitovat se před Pánem a také ve svých vlastních očích. Jako důkaz své horlivosti a oddanosti vyprávějí, jak bránili cizímu člověku vymítat zlé duchy v Ježíšově jménu: Bránili jsme mu v tom, protože nechodil s námi.

Proč jim to tak vadilo? Nezdá se ti, že tato jejich horlivost ještě více ukazuje, jak jsou stále zahleděni do sebe? Není tomu dávno, co oni, ačkoliv chodí s Pánem, nebyli schopni vyhnat zlého ducha z jednoho chlapce.⁽¹⁾ Ale pak byli svědky, jak se exorcismus daří někomu, kdo ani nechodí s nimi. Nemohou to přenést přes srdce a snaží se mu v tom všemožně zabránit, a ještě se domnívají, že tím slouží svému Pánu. Jenže horlivost, která myslí příliš na sebe, plýtvá silami nesprávným směrem a na nesprávném místě. Ten neznámý dobrodinec v dobré vůli Ježíšovým jménem pomáhá druhým, a tak posiluje i svou vlastní víru v Pána. Sám Ježíš mu k tomu propůjčuje svou moc, ale jeho učedníkům se to nelíbí. Chtějí překazít konání dobra jen proto, že se na něm sami nepodílejí.

Nepocituješ to také někdy jako vlastní ochuzení, když tě někdo jiný předejde a bez tebe uskuteční to, v čem by ses sám rád uplatnil, anebo dokonce dělá něco více než ty, a k tomu lépe? Nebraň mu v tom, ani se tím malicherně netrap. V konání dobra nemůže vládnout konkurence. *Žeň je tak hojná a dělníků tak málo.*⁽²⁾ Nesnaž se překážet tam, kde se naopak můžeš a máš radovat, že se i bez tebe úspěšně šíří Boží království. Jen se dej upřímně a s láskou Pánu k dispozici a nemusíš mít strach, že budeš bez práce. Nemysli si, že posloužíš Boží věci nejlépe právě jenom ty právě tím, co se ti zalíbilo a u čeho bys tak rád viděl sám sebe. *Kéž by Hospodin z celého národa udělal proroky a kéž by dal spočinout svému duchu na nich.*⁽³⁾ Obáváš se, že bys už neměl čím vyniknout a čím se vyznamenat? Kdybys byl poslední z posledních a podal jen číši vody těm, kteří se namáhají na Boží vinici, nepřijdeš o svou odměnu, protože jsi právě proto veliký.

Spíše než na snahu zbavit se domnělé konkurence zaměř svou pozornost na možné ne-

bezpečí, zda vědomě či nevědomě nenapomáháš zlému. Všimni si znovu, s jakou něhou si Ježíš k sobě volá ty nejmenší a projevuje jim svou lásku. Žárlivě chrání jejich nevinost a hrozí největšími tresty každému, kdo by je učil zlému. Neber jeho slova na lehkou váhu. Jeho varování se netýká jen úmyslného

svádění ke hříchu, ale i každého zanedbání, nevhodného příkladu a neuvážených podnětů, které jsou pro druhé návodem a inspirací ke zlému. I tvoje děti bere Ježíš do své ná-

ruče a chce je chránit před pohoršením. Dětská duše dychtí po všem, co je dobré, krásné, a je proto důvěřivě otevřena podnětům a dojmům, neumí ještě rozeznat to, co jí může škodit, a tak je sama bezbranná proti zlému. Vzor tvého chování a všechno to, co dítě kolem sebe vidí, se ukládá v jeho srdci, a až přijde čas, dozraje v jeho vlastním chování. Běda ti za každý tvůj příklad, který je povede špatnou cestou. Běda tobě, jestliže dovoluješ, aby zlé návody, pohrdání ctností a lhostejnost ke zlu měly odkudkoliv volný přístup do duší tvých dětí. Uvědom si, jakou rozhodnost požaduje Ježíš, když jde o to, zabránit pohoršení. Není-li tě schopna varovat láska k dobru a k čisté dětské duši, staví ti Ježíš před oči realnost neúprosného a neodvolatelného trestu, *jehož červ neumírá a oheň nehasne.*

Co jsi schopen obětovat, abys předešel šíření a zahníždění hříchu? Kolik ze svého času, pohodlí, ze svých zakořeněných zálib, ze svých závislostí, známostí a vlastních potěšení? Uvědom si dobře, čeho je schopno jednou zaseté zlo. Zapustí kořeny a pak se šíří nakažlivě jako nebezpečný nádor a zhoubná plíseň mezi vrstevníky, přechází zálučně z generace na generaci. Nediv se tedy vůbec, že sama Lásky je v tomto ohledu tak neúprosně přísná. Střeží jen to, co sama stvořila a sama posvětila, a chce tě uchránit před záškodnictvím škodolibého Nepřítele, před neštěstím, že bys mohl jakkoliv zavinit cizí hřích a stal se tak nástrojem a spolupracovníkem Zlého. Zkoumej důsledně, zda nemáš v tomto směru co napravovat. *Můj Pane, poznávám opravdu každé své pochybení? Očisti mne od chyb, jež jsou přede mnou skryty. Chraň svého služebníka před zpupností, ať mě neovládne, ať jsem bez úhony a varuji se velikého hříchu.*⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. Mk 9,14–29; ⁽²⁾ srov. Mt 9,37;

⁽³⁾ Nm 11,29; ⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 19.

Liturgická čtení

1. čtení – Nm 11,25–29

Hospodin sestoupil v oblaku a mluvil k Mojžíšovi; vzal z ducha, který spočíval na něm, a dal ho sedmdesáti mužům, starším. Když na nich duch spočinul, dostali se do prorockého vytržení, ale později se to už nestalo. Dva muži z nich zůstali v táboře, jmenovali se Eldad a Medad. I na nich spočinul duch, neboť byli mezi těmi, kdo byli písemně určeni. Nevyšli však do stánku úmluvy a dali se do prorokování v táboře. Tu přiběhl jeden chlapec a oznámil Mojžíšovi: „Eldad a Medad prorokují v táboře.“ Jozue, syn Nunův, Mojžíšův služebník od mládí, řekl: „Pane můj, Mojžíši, zabraň jim v tom!“ Mojžíš mu odpověděl: „To tak žárlíš kvůli mně? Kéž by Hospodin udělal z celého národa proroky, kéž by dal Hospodin spočinout svému duchu na nich!“

2. čtení – Jak 5,1–6

Nuže tedy, vy boháči: plačte a naříkejte nad strastmi, které na vás přijdou. Vaše bohaté zásoby hnijí a vaše šatstvo rozežirají moli. Vaše zlato a stříbro rezaví, a ten rez bude svědčit proti vám a stráví vaše tělo jako oheň. Hromadili jste si majetek i v tyto poslední dny. Ale mzda, o kterou jste ošídili sekáče, kteří vám požali pole, ta mzda křičí a křik vašich ženců pronikl k sluchu Pána zástupů. Na zemi jste hýřili a oddávali se rozkoším, krmili jste se i tehdy, když už už nastávala řež. Odsoudili jste spravedlivého a připravili ho o život – a on se vám nebrání.

Evangelium – Mk 9,38–43.45.47–48

Jan řekl Ježíšovi: „Mistře, viděli jsme někoho, jak vyhání zlé duchy v tvém jménu. Bránili jsme mu, protože není tvým učedníkem.“ Ježíš však řekl: „Nebraňte mu! Přece žádný, kdo ve jménu mém vykoná zázrak, nemůže pak hned o mně mluvit špatně. Kdo není proti nám, je s námi. Kdokoli vám podá číši vody proto, že jste Kristovi, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu. Kdo by svedl ke hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří věří ve mne, pro toho by bylo lépe, aby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře. Svádí-li tě tvá ruka, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez ruky, než abys přišel s oběma rukama do pekla, do nehasitelného ohně. Svádí-li tě tvoje noha, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez nohy, než abys byl s oběma nohama uvržen do pekla. Svádí-li tě tvoje oko, vyloupni ho! Lépe, abys vešel do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, kde jejich červ nehyne a oheň nehasne.“

Asi před sto lety začalo století strojů, továren, techniky a velkého průmyslu. Všichni jsme vděční, že se nám dnes daří lépe než v minulých dobách nouze. Ale z oprávněného úsilí po materiálně lepším životě se stala divoká honička za blahobytem. To lidem neposloužilo. Rychlé tempo moderního konkurenčního boje je těžké vydržet již tělesně. Celý svět si stěžuje na nervovou vyčerpanost, špatnou náladu a únavu, bolesti srdce, velkou podrážděnost, které vyvolávají starosti, neschopnost soustředění, slábnoucí paměť. Člověk nevyrostl pro tuto zátež: nervové napětí, hluk, tempo a vzrušení, trvalý stav nedostatku pohybu, trvalý stres. A k tomu otrava člověka zamořeným životním prostředím.

Epocha konzumu lidí duševně otrávil. Konzumovat znamená totéž co brát, spotřebovávat. Ale láska chce dávat a sdílet, chce obětavost. Konzumní člověk se stal neschopným lásky. Když chce jen brát a spotřebovávat, je neschopen k dávání, k sebeobětování, k hodnotám, ke sdílení. Konzumní člověk je neschopný ideálů, které vyžadují nasazení života. Je neschopný trvalého vztahu, opravdové lásky, věrnosti. Ale kde hynou láska, ideály, duchovní hodnoty, tam se dusí to, co je duchovní. Tam se člověk stává materialistou. Tam umírá víra a náboženství, protože Bůh je Láska. Když je člověk neschopný lásky, je neschopný k víře a k tomu, co je náboženství. Tak je dnešní člověk duchovně otrávený; zlo v něm keřasí, není už chápáno jako nehodnota, není ze společnosti vylučováno, zůstává v lidech.

Člověk konzumní doby hledá rozkoše. Nejdříve přijde vlna žravosti, pak vlna pití, pak vlna sexu, diska, drog, revolucí a vlna teroru... Člověk v době konzumu je vnitřně nespokojen, protože platí neúprosný zákon: na materiální požitky si

člověk rychle zvykne, smyslové potěšení trvá jen krátce a rychle se mění v kocovinu. Člověk se proto snaží o střídání se stále novým a silnějším drážděním, pronikavější rozkoší. Ale rozkoš má krátké trvání. Lidé se cítí zklamáni životem, zdá se jim prázdň a zbavený smyslu.

Nespokojený člověk je často agresivní. Nenávidí vyprázdňený život, nevidí v něm žádný smysluplný úkol. Tato nenávist se uvolňuje v protestech, v agresi. Člověk společnosti nadbytku má proto sklon k ničení. Takoví lidé jsou negativně naladěni, plní revolučních idejí proti otupělé společnosti. Protest těchto lidí se obrací spíše proti vyprázdňení životu, proti životu, který ztratil svou cenu.

Člověk luxusní společnosti se s přebytkem duchovně nevyrovnal. Nemá smysl pro zákonost. Zákon a řád však není možno prosazovat jen diktátem a násilím, ale také vnitřním náhledem a poznáním. Každý řád ve společnosti předpokládá, že je v ní dostatečný počet těch, jejichž ideálům odpovídá a kteří její ideály a hodnoty vášnivě uznávají, oceňují a zasazují se za ně. Ale konzumní člověk, který se stal neschopným lásky, není vůbec schopen tyto hodnoty poznat.

Materialistický konzumní člověk ve skutečnosti už nezná žádné ideály. Proto je často apatický, nemá podněty a je pasivní. Loudá se životem. Za co by se měl zasadit? Za co se mu vyplatí vynaložit nějakou námahu? Člověk je schopen zasadit se smysluplně jen za vysoké ideály, za hodnotné cíle, které miluje. Ale člověka neschopného lásky nic

nepodněcuje. Pro co by se měl nadchnout a mobilizovat?

Základní životní potřebou člověka je láska. Neboť člověk se narodil pro lásku, k duchovnímu a smysluplnému životu. Ale konzumní společnost tlačí člověka do životního postoje, ve kterém se duchovní podněty nemohou správně rozvíjet. Tak dochází u mnoha lidí k těžkému konfliktu, který vede až k duševnímu onemocnění. Roste v nich pak „úzkost“, protože cítí, jak „úzký“, prázdň a nesmyslný je jejich život, a jak je proto ohrožuje. Současně tajně narůstají pocity viny, že nestačí odpovídat na duchovní tlaky a míjejí se svým cílem.

Na druhé straně člověk se nechce stát outsiderem, nechce žít jinak než ostatní společnost. Proto v něm rostou mimoděk konflikty. Problém krouží stále kolem vlastního já. Roste vnitřní napětí, až vyvolá neovladatelné zlomy. Pak začíná dáblov kruh: právě kvůli tomuto selhání rostou pocity viny, úzkosti, konflikty, vnitřní napětí... Jedinec se má a musí proti takovým pokušením bránit. Ale mnoho je těch, kteří se dají strhnout duchem doby a duševně onemocní.

Prostý život

Kdo se v klidu zamyslí nad nedobrymi následky materialistického životního způsobu, tomu se jednoho dne zprotiví divoká honba za penězi. Takové snažení je úzkoprsé a vražedné. Kdo zakusí tuto zhoubu ve svém vlastním životě, měl by o tom začít uvažovat a ptát se na vlastní hodnoty svého života. Pak se snad v něm probudí touha žít jedno-

dušeji, smysluplněji a opravdověji. Tato touha mu umožní hledat prostší život, vymanit se z dosavadního zničujícího životního způsobu a osvobodit se k tomu, co je podstatné.

K tomuto novému rozhodnutí najde člověk sílu jen tehdy, jestliže objeví nějaké podstatné hodnoty a ideály. Prostší způsob života mu poskytne více času pro rodinu a pro výchovu jeho dětí, pro hledání pravdy, přátelství a míru. Pokud nemá tyto podstatné hodnoty před očima, nebude schopen vymanit se z víru materialistického životního stylu.

Kdo se už osvobodil z pokušení a žádostivosti povrchního života, pro toho začne nový život. Je to jako zmrtvýchvstání ze spánku podobného smrti. Člověk se nyní cítí osvobozený od starého dychtění po blahobytu a materiální jistotě, osvobozený od mnoha úzkostí a nutkání, svobodný pro pravdu a lásku, pro to, co je pro život podstatné. Nyní porozuměl smyslu biblického podobenství: *Nebeské království je podobné pokladu ukrytému v poli. Když ho člověk najde, zakryje ho a s radostí nad ním jde, prodá všechno, co má, a koupí je.* (Mt 13,44)

Kdo si oblíbil jednoduchý život, rozumí hlubokému smyslu blahoslavenství, které Ježíš vyslovil v Horském kázání: *Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.* (Mt 5,3) „Chudí v duchu“ získali vnitřní svobodu od všeho materiálního. O tuto svobodu jde. Špatný není blahobyt, ale je špatné, když se blahobyt stane tím, co vytlačuje z našeho života to podstatné.

Kdo se dává stále strhávat pouze vnějším životem, nemůže v sobě rozvíjet to podstatné. *A co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši?* (Mt 16,26)

-sks- 17/2012
Překlad -lš-

Žít jednodušeji, žít podstatněji

EXORCISTÉ V POLSKU

Za posledních 15 let vzrostl počet exorcistů v Polsku ze 4 na 120. Polsko je kromě Itálie jedinou evropskou zemí, která má dostatečný počet exorcistů. Jedním z nich je biskup jmenovaný biskupskou konferencí v roce 2011. V Polsku vychází také měsíčník „Egzcysta“.

Kath-net

Tak jsme svědky dvou fenoménů, které se stále více rozšiřují: nejprve jde o zásah do kulturních, sociálních a politických struktur, pak díky úspěšnosti této skryté akce vystupují na povrch otevřeně satanské kultury, často v provokativní podobě, a vytvářejí prostředí, ze kterého bylo odstraněno všechno posvátné. Tyto satanské kultury nacházejí stále větší rozšíření mezi mládeží.

Prožíváme tedy:

- skryté a strukturální působení Zlého,
- jeho vynoření s nezakrytou tváří v našem století, při čemž se nesmí zapomínat, že tato otevřená manifestace má zcela anonymní rozměr a uskutečňuje se anonymní infiltrací.

Strukturální uchopení moci

Satanův úspěch v moderně spočívá v tom, že nahradil své bezprostřední působení, které vyvolává strach z ďábla, jiným, anonymním, neviditelným a ukliďujícím působením, které proniká nehluchně stále více do sociálního přediva, aniž by neslo pečeť „vládce tohoto světa“, protože používá lidské „agenty“, kteří jsou umístěni na strategicky důležitých místech. Vypadá to tedy tak, jako by převzal styl diskretního generálního ředitele, který drží v ruce všechny provázky, aniž by se sám objevil na veřejnosti.

Tato metamorfóza se uskutečnila velice rychle a účinně. Lidská společnost byla náboženská a především křesťanská. Mezitím se stala natolik sekulární a laickou, až se nepotlačitelná potřeba náboženství zcela zvrátila, takže vyústila někdy dokonce do sebevražedných a vysloveně satanských sekt.

Vyloučení Boha

Moderní dějiny civilizace spočívají v odbourání Boha a exaltaci člověka.

Satanova ofenzíva

Konec 19. století a první polovina 20. století nám obdivuhodně demonstrují taktiku zlého ducha; je to taktika, kterou prorocky popsal Ch. Baudelaire: Nejdřívejší ďáblové triky spočívají v tom, že nás přesvědčuje o své neexistenci. (Petits poemes en prose) Tento Baudelaireův citát připomínal opakovaně Jan Pavel II. (např. 31. 3. 1985).

Od dob renesance postupuje nahrazování humanismu deismem, který se proměnil do racionalismu filosofů 18. století a následně pak do marxistického ateismu 19. století, který našel pokračování v ekonomickém materialismu. Oba se jen málo liší, jak říká Chesterton. Pokušení dědičného hříchu, které dostalo podobu krásného mýtu, získalo v dnešním světě zcela konkrétní formy: Člověk se musí osvobodit od Boha. Prohlásil všechno transcendentní za utlačující diktaturu a současně za podvodný obraz, který je nutno zrušit. Bůh, Stvořitel a pramen všeho dobra, byl prohlášen za tyрана, který musí být vyhlazen z vědomí člověka, kde je odpovědný za vznik mučivých myšlenek. Děkování musí ustoupit nedůvěře; souhlas vzpouře; dětská láska odporu; víra odmítnutí; „Ať žije Bůh“ heslu „Smrt Bohu!“; pokora pýše vítězné emancipace.

Po agresivní fázi revolty, která poznamenala 19. a začátek 20. století, stal se povalený Bůh ve vědomí lidí Velkým Nepřítomným. Militantní ateismus některých skupin vystřídal agnosticismus, který je velmi rozšířený. Dříve jej vyznávalo asi 250 milionů, v roce 2000 asi jedna miliarda. Subtilní mechanismy ďáblových pokušení, které nám odhaluje kniha Geneze (Gn 3,3-5), znovu ožily v moderním vědomí. Bůh vám řekl: Nesmíte jíst ze stromu poznání, jinak zemřete, ale to je jeho trik, aby vám zabránil být jako Bůh pány nad světem a poznávat dobro i zlo. Pubertální, svými pokroky opilé lidstvo 19. století v tom našlo velkou zálibu: Človče! Podívej se, teď jsi vyrostl a brzy budeš pá-

nem tohoto světa. Máš poznání. Nepotřebuješ Boha a jeho prozřetelnost. Pokrok a technika překonají chudobu, nemoci, válku a možná i smrt. Bůh tě chce udržovat v otroctví, ale ty

Abbé René Laurentin

jsi zralý pro svobodu. Ba co víc: Bůh vůbec neexistuje. Můžeš beztrestně rozhodovat o jeho smrti. Ty sám jsi bohem budoucnosti. Toto všechno – nikoliv bez nadsázky – hlásal ďábel skrze marxismus a víru ve vědu v 19. století. Bylo to proroctví nového štěstí, které mělo stát na troskách překonaného křesťanství a jeho mrtvého Boha.

Věda si byla jista, že dokáže pravdivost ateismu: Není žádný stvořitel; evoluce je více než stvořitelská. Vzestup člověka vyžadoval pád Boha. Rozvoj moderny se překvapivě obrátil proti Bohu, aby mohl působit ve prospěch člověka: ve prospěch jeho autonomie a proti Boží transcendenci. Ale to všechno vedlo od svobodomyšlných, velikášských a podvodných euforií k rozčarování a někdy k zoufalství. Pokrok nepřekonal ani bídu, ani hlad, ani válku, nemoc nebo smrt, naopak v mnoha směrech je ještě rozšířil. Člověk, který zapomněl na svůj původ a božské určení, upadl do absurdity. Jeho civilizace se stala civilizací strachu, ve které se ukliďující prostředky a drogy staly jeho každodenním

ním chlebem. Člověk bez Boha je zcela vyšinitý, nemá základ života ani žádnou budoucnost.

Hodnoty, které stvořila tato civilizace, měly nahradit elán pramenící z Boha. Nahradily ho. Obrátily se proti stvoření. Hlavní produkcí na této planetě je produkce smrtících zbraní. Drogy se staly světovou velmocí: živí mafii, Ohnivého koně a jiné organizace. Pro Kolumbii jsou drogy hlavním a největším průmyslovým faktorem. Dokonce láska, redukována na pouhý sex, se zaměřila na smrt: jedinou starostí je, jak si užít, aniž by došlo k početí, a když počít, aniž by došlo k porodu. Legalizace potratů, často subvencovaných, má na svědomí větší počet mrtvých než koncentrační tábory a gulagy dohromady.

Ve všech těchto rysech, rozporech, zmaru a cestě do chaosu je možno zcela zřetelně rozeznat Satanův realismus, který nabývá vzezření nejrůznějších lobby: mediální, komerční, veřejné a často i zákonné struktury šíří neomezeně po celém světě tolik pokušení, že Satan se vůbec nemusí namáhat a podnikat. Mocné „nátlakové skupiny“ účinně podporují tento vývoj směřující k apokalyptickému zániku.

Nepatří snad k Satanovu působení i novodobé šíření islámu, které široce překonává šíření křesťanství a které s sebou přináší stále aktivnější a děsivé propojení přímo zuřivého fanatismu a náboženství, a to náboženství, které dokonce vyzývá téhož Boha Bible?

Satanova genialita spočívá v tom, jak půl století rozvíjel na Východě praktický a na Západě ekonomický materialismus. Odpovědí na to je bujení „divoké religiozity“ ve formě nových sekt, včetně sekt vysloveně satanských. V této hodině úspěchu už může totiž vystoupit ze stínu anonymity a ilegality a nechat veřejně oslavovat sebe i hřích.

Podle knihy:

Le démon: mythe ou réalité?

Překlad -Iš-

Všechno začalo v roce 1991. Se svým manželem a dvěma syny jsme vedli zcela normální a nenápadný rodinný život. Každodenní povinnosti matky si vyžádaly všechen můj čas. Protože můj manžel byl evangelík, začala jsem zanedbávat svou katolickou víru a její praktikování. Nechodila jsem již na mši svatou a modlila jsem se stále méně. Ale právě tehdy jsem si udělala předsevzetí, že někdy později, až na to budu mít více času, začnu se opět starat o svůj život víry.

Právě za těchto okolností jsme já a můj dvouletý syn onemocněli neurodermatitidou. Protože jsme se nechtěli podrobit zdlouhavé léčbě pomocí kortikoidů s mnoha vedlejšími účinky, obrátila jsem se na doporučení jedné známé na léčitelku. Ta prý má božskou sílu, která proudí z jejich rukou, a dosahuje v léčení velkých úspěchů. Úspěch se dostavil také u nás dvou. Tato velmi sympatická žena vedla se mnou dlouhé rozhovory o příčinách nemoci, o utrpení a o světovém názoru z pohledu esoteriky. Ochotně jsem se s ní pouštěla do debaty o těchto otázkách, protože mě již od mládí velmi zajímaly.

Byla jsem fascinována zázračným uzdravením naší neurodermatitidy, a protože jsem neznala dostatečně Písmo svaté, zdálo se mi vysvětlování léčitelky o *karmě* zcela jasné a pochopitelné. Dostala jsem se do styku s léčitelem z Dálného východu, s jeho učením o energiích, vlnění a blokování energie, které jsou údajně příčinou chorob. Od léčitelky jsem se poprvé dověděla, že chronické nemoci a rány osudu mohou být následkem nesprávného jednání v předcházejících životech, jak to vysvětluje nauka o převtělování.

I když jsem tyto názory později odmítala, zatím se stále více uvolňovaly moje vnitřní zábrany. Bez problému jsem kombinovala učení katolické církve s myšlenkovým bohatstvím Dálného

východu. Esoterickou léčbou jsem se nepozorovaně stávala slepou a neschopnou rozlišovat pravdu. Bylo mi najednou nápadné, jak velmi mnoho našich dobrých přátel, kterých

Martina se svým manželem (fotografie z roku 1996)

jsem si velmi vážila, a byli mezi nimi jak katolíci, tak evangelíci, se zabývalo různými esoterickými praktikami a tzv. alternativní medicínou. To mě samozřejmě povzbuzovalo, abych tomu všemu opravdu uvěřila.

Povzbuzena viditelnými úspěchy léčení chtěla jsem lépe poznat esoterické učení a účinky jeho léčebných metod. Proto jsem přečetla mnoho knih s tou-

Martina Schmilewská se svými dvěma chlapci

Ježíš mě přivedl k plnosti víry

Je to osobní svědectví o tom, jak se mladá katolická matka dostala do zajetí esoteriky a nebyla si přitom vědoma, že se důvěřivě vystavila démonickým silám. Dnes plná vděčnosti dosvědčuje, jak ji moc Ježíšovy milosrdné lásky vysvobodila ze sevření okultních sítí. Prohloubila tak svou víru natolik, že to způsobilo obrácení jejich dvou synů. Syn Jan dnes studuje v Římě, protože se chce stát knězem a misionářem Rodiny Panny Marie.

to tematikou a účastnila jsem se vystoupení osob obdařených schopnostmi média. Věřila jsem esoterickým vysvětlením chorob jakožto následkům narušené rovnováhy energie, blokády, karmy podle nauky o reinkarnaci.

Tak jsem si také myslela, že v učení o karmě jsem našla konečně odpověď na otázku o příčinách a smyslu utrpení. Protože esoterika používá mnoho termínů převzatých z křesťanství, nepoznávám jsem v ní bludné učení. Ve skutečnosti jsem se však stále více vzdalovala od víry v Ježíše Krista.

Esoterika učí, že božské nosisí člověk absolutně v sobě, to znamená, že člověk je sám sobě bohem a že na základě vlastního úsilí může dospět k dokonalosti. To neznamená nic jiného než sebevykoupení. Tvor už není závislý na Stvořiteli. Nepotřebuje již Vykupitele ani odpuštění, milost ani modlitbu. Místo našeho trojjediného Boha, ke kterému může mít každý svůj osobní láskyplný vztah, představuje nám esoterika neosobní, kosmický pojem boha jako kosmickou a univerzální životní sílu.

Tvrdí, že z nekonečnosti vesmíru proudí univerzální životní energie, která všechno proniká a vše udržuje při životě, se kterou musí být člověk ve shodě, aby byl zdravý a šťastný. Toho můžeme dosáhnout pomocí jógy, meditací esoterických technik v duchu filosofie Dálného východu. Na dosažení tohoto cíle potřebuje člověk několik životů.

Esoterické léčebné metody praktikované pod rouškou křesťanství

V prosince 2000 jsem uslyšela o nové léčitelce v našem městě, která prý má mimořádné schopnosti k uzdravování. Na základě svých pozitivních zkušeností z roku 1991 jsem po ní chtěla, aby mi vyléčila moji alergii. Působila na mě velmi seriózním dojmem. Byla to sympatická, schopná žena, kromě toho evangelička, takže jsem jí důvěřovala. Její metody zahrnovaly široké spektrum esoteriky: homeopatii, Schüsslerovy soli, Bachovu květinovou terapii, orientální diagnostiku tváře, práci s energiemi, reiki, zaklínání nemocí a další metody. Opět se mi u ní objevovaly smíšeniny esoterického orientálního smýšlení s důvěrně známými křesťanskými prvky, což jsem považovala za normální.

Tato léčitelka měla velké úspěchy, protože měla schopnosti média. Otevřeně hovořila o tom, že byla v duchovním kontaktu s anděly, kteří jí při léčení pomáhali. Při všech terapiích používala kyvadélko. Používání kyvadla a styk s anděly mi vysvětlovala jako Boží dar, který obdržela, aby mohla léčit.

To byly pro mne zcela nové zkušenosti. Léčitelka často ho-

vořila o své víře v Boha. V její ordinaci jsem viděla Bibli a Ježíšovu sochu. Zaslepená křesťanským nátěrem a viditelnými úspěchy v léčení a zálibou v orientálních esoterických myšlenkách nechala jsem se od ní léčit já i celá moje rodina. Až příliš pozdě jsem si uvědomila, že se u této ženy ocitám v okultní oblasti, protože její schopnosti byly ve skutečnosti vyvolané mocnostmi temna. Zpočátku jsem však neměla pochybnosti o jejich „božských darech léčit“.

Tehdy jsem totiž věřila tomu, že všechno, co uzdravuje, musí být dobré a pochází od Boha. Nevěděla jsem ještě, že i ďábel umí předstírat uzdravení. Jsou to uzdravení jen zdánlivá, při kterých se původní syndromy a problémy zdají být vyléčené, ale ve skutečnosti se jen přesouvají do jiné oblasti. Po esoterické okultní léčbě sice zmizí tělesné bolesti nebo neurodermatitida, ale po nějakém čase, někdy i delším, se objeví nové problémy, které se nemusí týkat jen těla, ale i duše: často jsou to jiné choroby a psychické problémy, strach, noční můry, agrese, hádky, narušené lidské vztahy, a dokonce narušené vztahy k Bohu, které brání v modlitbě anebo probouzejí odpor k božským věcem. Ďábel nepozorovaně maskuje svoje ničivé záměry domnělými úspěchy. Předstírá uzdravení, aby se člověk na to spolehl a on tak získal moc nad lidmi a mohl škodit jejich duším.

Místo k lékaři jsme chodili s našimi problémy k léčitelce. U mého syna se najednou objevily nevysvětlitelné bolesti hlavy, kterých ho měla zbavit rovněž léčitelka. Po několika návštěvách mi léčitelka dala do ruky kyvadlo s odůvodněním, že se nyní musím naučit sama s ním zacházet. Chtěla při mateřské dovolené svoji ordinaci na čtvrt roku zavřít. V době její nepřítomnosti jsem měla pomoci kyvadla určovat dávkování homeopatického léku, aby se prý drahé léčení mého syna nemuselo přerušit.

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

zavržení. To, co se v těchto falešných náboženstvích může jevit jako „stopy“ pravého Boha, nemá svůj původ v Bohu, ale jsou to plagiáty, které slouží ve skutečnosti jako zrádná návnada.

Jak vidíme na konkrétním příkladu katolické matky z Hamburku, může být dovoleno i lidem konat ve službách ďábla přímo divy a zázraky. Podlý lhář přitom používá slovník převzatý přímo z našeho náboženství, jen aby svedl, „kdyby to bylo možné, i spravedlivé“. „Jdu s instinktivní jistotou po cestě, kterou mi vyznačila Prozřetelnost.“ Tuto větu bychom možná přisoudili některému světcovi. Ve skutečnosti nepochází ani od dobrého křesťana, nýbrž od Adolfa Hitlera. Tak pokrytecký je slovník Božího nepřítele. Musíme si dát velmi dobrý pozor na různé oslňující fráze, výroky a teorie, divy a zázraky.

Jestliže vedle Boží zjevené pravdy žádnou jinou pravdu nepřipouštíme, není to projev ani naší pýchy, ani naší nesnášenlivosti. Je to jen závazná úcta k jediné zjevené Pravdě a jejímu jedinému Původci. My nemáme za úkol usnadnit všem lidem spásu vymyšlením nějakých ulehčujících „teorií“. Máme jim sloužit a pomáhat tím, že jim přinášíme nezkrácenou Pánovo evangelium

Nejprve jsem k práci s kyvadlem cítila nechuť. Ale léčitelka se snažila zbavit mě pochybností a odporu. Vysvětlovala mi, že kyvadlo je zcela neškodné a není na něm nic mimořádného. Je to jen kontakt s vlastním vědomím, které tímto způsobem naznačuje, co tělo nebo duše potřebuje. Uvěřila jsem jí.

Musela jsem se rychle rozhodnout, protože jsem ji mohla zastihnout už jen několik dní. Buď to pomůžu svému synovi po-

tak, jak nám to bylo závazně uloženo. Že se při tomto jednoznačném hlásání dá dosáhnout neobyčejných úspěchů, dokázali apoštolové i nesčetní pozdější misionáři – světci. Nejlepší a neúčinnější formou „dialogu“ s nevěřícími je nanejvýš výmluvný a účinný názorný „dialog vlastního příkladu“. Co nevěřícím hledání pravého Boha nejvíce ztěžuje, je nedostatek přesvědčivých příkladů praktikovaného křesťanství. Nepocítují potřebu ptát se nás „na důvody naší naděje“, protože naše opravdová úcta a láska k Bohu bývá těžko k spatření dokonce i na těch místech, kde by měla přímo vyzařovat a oslňovat, a to jsou naše chrámy.

Jestliže se někdo domnívá, že byl vynalezen nějaký pohodlnější způsob života podle evangelia a úzká a strmá cesta do nebe je už nahrazena dálnicí, je na velkém omylu. Cesta do nebe je dokonce namáhavější a náročnější než kdykoliv dříve. Ale jestliže „ďábel sestoupil k vám s velikým hněvem, protože ví, že už má málo času“, stejně tak sestoupili i dobří andělé, kteří se nenechají zahanbit jeho horlivostí. Jen si musíme protřít oči víry, abychom viděli, přijali a využívali společenost těch, které nám Bůh posílá, aby nás k němu přiváděli. -/š-

užitím kyvadla při užívání účinného léku, nebo se v drahé léčbě nebude moci pokračovat. I když se ve mně všechno bouřilo, vzala jsem kyvadélko do ruky. Vnitřně jsem již dříve dala souhlas zlu,

aby skrze mne působilo. To, že za okultními metodami stojí zlí duchové, to jsem ještě nevěděla. Pak už šlo všechno velmi rychle. Najednou jsem získala schopnosti média. Jednoduše byly zde!

Schopnosti média

Léčbu svého syna jsem skutečně dovedla do konce, jak mi to léčitelka vysvětlila. Jan byl úplně zbaven bolestí hlavy a můj odpor k používání kyvadla zcela zmizel. Začala jsem s ním běžně pracovat. Nejprve jsem ho používala při lécích, potravinách a pak při všem možném. Fascinovalo mě, jak je možno navázat kontakt s podvědomím. Prostřednictvím otázek, které jsem si stanovila, a odpovědí, které jsem dostala, vzniklo ve mně podezření, že to nemůže být jen podvědomí, co způsobuje výkyvy kyvadla. Začala jsem totiž s kyvadlem pohybovat mezi písmeny, a tak jsem získávala celé věty, které měly smysluplný obsah a týkaly se mého života. Kyvadlo tak získalo v mých rukou novou kvalitu. Často mě však začaly bolet dlaně, hlavně v noci. Získala jsem další schopnost. Přes moje ruce proudily teplé vlny a to mi působilo nezvyklé mravenčení. Pocítila jsem, že ruka začala automaticky psát, když jsem jí to dovolila. O této schopnosti jsem už dříve četla. Při automatickém psaní vede lidskou ruku nadpřirozená síla a ruka píše sama od sebe. Nejprve se mi to zdálo trochu nebezpečné, ale vždyť u léčitelky jsem viděla různé věci, které údajně všechny pocházejí od Boha.

V duchu jsem řekla Ježíšovi, že budu dávat pozor na to, co moje ruka napíše. Pokud to bude něco zlého, nebo to nebude mít žádný smysl, tak v tom nebudu dále pokračovat. Ale jestliže by na papíře bylo napsáno něco dobrého a svatého, budu to pokládat za Boží vůli, že tímto způsobem se mnou navázal kontakt. S naivní důvěrou jsem tedy dala svou ruku k dispozici. Napsala několik slov v neznámém

jazyku. První srozumitelná věta zněla: *Chvála, oslava, velebnost a všechna sláva našemu Pánu.*

Prijala jsem ta slova jako něco svatého a psala jsem dále, protože jsem nepoznala, kdo je tímto „naším Pánem“. Věřila jsem ve své nevědomosti, že je to chvalozpěv na našeho trojediného Boha.

Můj „anděl“

Náhle se mi představil jeden „anděl“. Řekl mi své jméno a své postavení v hierarchii andělů. Psal mojí rukou, že ho ke mně poslal Bůh. Vysvětloval mi, že mi Bůh dá stigmata, proto mě několik týdnů bolí dlaně. Tento falešný anděl mi diktoval krásné modlitby, které nevyvolávaly žádné pochybnosti. Komunikace s „andělem“ probíhala pomocí kyvadla, automatického psaní nebo jako přenos myšlenek.

Nesmíš pracovat s kyvadlem

Po určité době mi nějaký vnitřní hlas řekl: *Nesmíš pracovat s kyvadlem!* A kyvadlo přestalo působit, i když jsem to opakovaně zkoušela. V tu dobu se stáhl stranou i „anděl“. Léčitelka mi vysvětlila, že jsem velmi nadaná duše a že všechny tyto schopnosti pocházejí od Boha. Přestávky ve styku s „nebem“ jsou prý normální. Někdy je to jen zkouška. Mám prý místo kyvadla zkoušet proutky neboli biotenzor. A skutečně, „anděl“ se opět vrátil do mého života.

Ještě jsem nechápala, že to byl Ježíš, kdo mě varoval: „Nesmíš pracovat s kyvadlem!“ Zlý duch mě chtěl tělesně i duševně zničit. Já jsem si však byla jistá, že všechno pochází od Boha.

Mojí chybou bylo, že jsem se neobrátila na kněze, abych získala radu a pomoc církve. Neměla jsem k tomu odvalu. Bála jsem se, že mě kněz nepochopí a bude mě pokládat za duševně labilní osobu, která se musí léčit. Bůh věděl o mojí neznalosti a viděl i moji dobrou vůli, že jsem uzdravováním chtěla zís-

Martina Schmilewská se svými dvěma chlapci, fotografie z pozdější doby

kávat duše pro něho. Snad proto mi ve svém milosrdenství pomohl najít cestu k sobě.

Osvobození od esoteriky

Můj návrat do katolické církve probíhal postupně a opatrně. Nejdříve jsem se těšila z mediálních schopností, které jsem již měla. Už jsme nemuseli chodit k lékaři. Ale současně ve mně rostla touha být znovu „normální“ a vnímala jsem své schopnosti jako zátěž. Už jsem je nechtěla mít. Můj život z víry byl stále intenzivnější. Čím více jsem praktikovala víru, tím problematičtější se pro mě stávalo sjednotit evangelium s esoterickým učením a silami, prouděním

sil, karmou a esencemi. Falešný „anděl“ mě však ujišťoval, že je to pro mne Bohem určený prostředek, jak přivádět lidi k Ježíši.

Celé týdny jsem úpěnlivě prosila Ježíše a Marii, aby mě chránili před bludnými cestami a aby mi ukázali jednoznačně Boží vů-

li. „Anděl“ se však přitom choval tak, abych neměla žádné podezření. Tři a půl roku se vydával za „anděla světla“ a přitom se neprozradil. Choval se ke mně jako „svatý přítel“ a nikdy na mě nečinil nátlak. Protože jsem však nechtěla hledat nic jiného než Boží vůli, Bůh mi ve své dobrotě vnukl myšlenku, abych si svoje charisma dala potvrdit některým knězem.

Byla jsem pak ochotná přijmout esoterické léčitelství jen s jasným souhlasem církve. Po mnoha modlitbách jsem konečně poznala jednoho kněze. Ten mě varoval před rafinovanými podvody ďábla a radil mi: Modlete se, aby vám Bůh poslal do cesty omilostněného kněze, který by z vnuknutí Ducha Svatého vnesl do této věci jasno.

Tímto knězem měl být P. James Manjackal. V roce 1994 měl v Hamburku duchovní cvičení, na která jsem se přihlásila. Od tohoto charismatického kněze jsem očekávala rozhodující pomoc. Tři dny před začátkem exercicií mě silně svrběla ruka. Doufala jsem, že mi Bůh zjeví ještě něco důležitého. To, co jsem tehdy napsala, znamenalo rozhodující obrat v mém životě. Text zněl: *Jsem démon. Nyní*

ATEISMUS JE URČEN NA VYMŘENÍ

Francouzský filosof Rémi Brague se domnívá, že evropský ateismus je odsouzen k zhroucení. Prohlásil to v Katolické akademii v Mnichově. Ateismus nemá žádnou budoucnost, protože není schopen vytyčit reálnou perspektivu pro člověka. Rozhodující otázkou podle Brague už není, zda „náboženství nebo ne“, nýbrž „které náboženství?“

Kath-net

tě musím opustit, proto se ti přiznávám, abych tě vyděsil. Ty jsi nikdy nedokázala léčit. Všechno bylo zbytečné.

P. James mi potvrdil, že tímto andělem byl skutečně zlý duch. Musím se nyní celou svou vůlí zříct zlého ducha a obnovit svou víru v Ježíše Krista. Silou své kněžské autority a ve jménu Ježíše Krista zlomil P. James démonická pouta.

Definitivní osvobození přišlo po upřímné lítosti při svatě zpovědi. I když jsem po exerciciích všechny esoterické předměty, pomůcky a návody zničila, ještě po nějakou dobu mě „anděl“ napadal. Svě služby a úspěchy nedává nikomu zadarmo. Dříve nebo později si vybere svou cenu. Nechce naše štěstí ani dobro. Ale právě v tu dobu mi byl Ježíš obzvláště blízko.

Ježíš je mým jediným Vykupitelem.

Po všech těchto zkušenostech jsem nyní svůj život postavila jen na Ježíši Kristu, svém Zachránci a Vykupiteli. Nejenže mě osvobodil z pout satana, ale daroval mi novou hloubku víry. Objevila jsem potřebu číst Písmo svaté, objevila jsem krásu modlitby, především klanění. Vznikla ve mně touha po každodenní mši svaté, a tak jsem znovu objevila význam svaté Eucharistie.

Moje srdce se široce otevřelo pro lásku k Panně Marii, naučila jsem se modlitbě růžence, přehodnotila jsem svůj postoj k Svatému otci a uvědomila jsem si, že musím změnit svůj osobní způsob života. Také jsem přestala s antikoncepcí.

Dnes jsem šťastnou katolicí a všem chci vyprávět o kráse a plnosti naší víry. Když svou víru opravdu praktikujeme, jsme chráněni před úklady nepřitele, který se umí vydávat za anděla světla, ale dříve nebo později ukáže svou pravou tvář. Chci děkovat Bohu, svému Zachránci, až do konce svého života, chválit ho a stále více milovat.

Vítazstvo srdce 86/2012

Zkráceno

Obrana proti démonům

Ochrana Matky Boží

Ať jsi kdokoliv a cítíš se na tomto světě jako na moři mezi vichry a bouřemi a nechceš utonout, nikdy neodvracej svůj zrak od této Hvězdy: Když se zvedají vichry pokušení, hrozí-li ti skaliska utrpení, k Hvězdě se dívej, Marii vzývej!

Když tebou zmítají vlny pýchy, ctižádosti nebo nactiutrhaní či žárlivosti, k hvězdě se dívej, Marii vzývej!

Otrásá-li loďkou tvé duše hněv, lakomství nebo svody těla, dívej se na Marii! Jsi-li poděšený velikostí svých hříchů, zmatečný nečistým svědomím, přestrašený hrůzou před soudem a už už tě pohlcuje hlubina zármutku a past zoufalství, mysl na Marii!

Ve všech nebezpečích, v úzkostech, v pochybnostech na Marii mysl, Marii vzývej!

Stále ji měj na rtech, stále ji měj v srdci. Chceš-li, aby se za tebe přimlouvala, mysl na příklad, který ti dala svým životem. Následuješ-li ji, nezboudíš, prosíš-li ji, nepropadneš zoufalství, myslíš-li na ni, nechybíš, drží-li tě, neklesneš, chrání-li tě, nemusíš se bát, pod jejím vedením ti bude každá ná-maha lehkou; je-li k tobě milostivá, dojdeš snadno do nebe.

Každodenní modlitba za ochranu Panny Marie, Královny andělů a Vítězkyň nad peklém

Svrchovaná Královno nebes, mocná Pání andělů, od počátku Ti Bůh svěřil moc a poslání rozdrtit hlavu Satana. Prosíme Tě pokorně, pošli nebeské legie, aby pod tvým velením a s tvou mocí pronásledovaly demony a všude porážely pekelné duchy, přemohly jejich zběsilost a svrhly je do pekel.

Vznešená Matko Boží, vyšli své neporažitelné síly proti náhončím pekla mezi lidmi, zmař plány bezbožných a pokoř všechny, kteří strojí zlo. Vypros jim milost, aby prohlédli, obrátili se a vzdávali slávu Trojici i Tobě. Pomáhej všude vítězství pravdy a spravedlnosti.

Mocná Patronko, se svými dobrými duchy ochraňuj zde na zemi své svatyně a milostná místa. Chraň skrze ně všechny chrámy a posvátné předměty, osoby a především svého Syna v Nejsvětější svátosti oltářní. Zabraň jeho zneuctívání, profanování, ničení, krádežím a urážkám.

Nebeská Matko, chraň také naše domovy a naše rodiny přede všemi nástrahami nepřátel viditelných i neviditelných. Dej, ať

všude panují tvoji andělé, ať v nich vládne zbožnost, pokoj a radost Ducha Svatého. Kdo jako Bůh? Kdo jako Ty, Maria, Královno andělů a Vítězkyň nad peklém? Dobrá a něžná Matko Maria, Matko Krále nebeských duchů, Ty zůstaneš vždy naší láskou, naší nadějí a naším útočištěm. Svatý Michaeli, svatí andělé a archandělé, braňte nás a chraňte!

Prosba k svatému archandělu Michaelovi

Slavný Kníže nebeských vojsk, archanděli Michaeli, braň nás v boji proti mocnostem temnot a jejich duchovní zlobě. Přijď na pomoc nám, které Bůh stvořil a vykoupil z otroctví démonů Krví Ježíše Krista. Církev tě uctívá jako ochránce a patrona, tobě svěřil Pán duše, které jednoho dne zasednou v nebi.

Spoutej Satana a svrhni ho do propasti, aby nemohl svádět naše duše. Amen.

Modlitba k svatému archandělu Gabrielovi

Anděli lidstva, věrný Boží vyslanče! Otevři sluch našeho srdce vnuknutím a výzvám Ježíšova Srdce, plného lásky. Otevři oči našeho srdce správné četbě Božího slova, abychom chápali, uposlechli a vykonávali, co Bůh od nás žádá. Pomáhej nám, abychom byli bdělí, až Pán přijde, aby nás zavolal. Kéž nás nezastihne, jak spíme! Amen.

Modlitba k svatému archandělu Rafaelovi

Svatý Rafaeli, archanděli, ved' nás po cestách života: buď naší oporou při každém rozhodování a zažeň svody ďábla. Kéž všemohoucí Bůh dá světlo a pokoj našemu životu a našim rodinám a zdraví našemu tělu. A ty, anděli naděje, spoutej a svrhni do pekel zlé duchy, nepřátele našeho časného i věčného dobra.

Do ochrany andělů

Velký kníže nebes, věrný strážce církve, svatý Michaeli archanděli, i když jsem nehoden objevit se před tebou, svěřuji se tvé dobrotě, protože znám moc tvých zázračných přímluv a množství tvých dobrodiní, přicházím k tobě spolu se svým andělem strážným a v přítomnosti všech nebeských andělů, které beru za svědky své úcty k tobě, volím si tě za ochránce a zvláštního obhájce a zavazuji se, že tě budu uctívat a ší-

řit úctu k tobě ze všech sil. Stůj při mně po celý můj život, abych nikdy neurazil Boha svými skutky, slovy anebo myšlenkami. Braň mě proti všem pokušením ďábla, zvláště pokušením proti víře a čistotě, a v hodinu mé smrti dopřej pokoj mé duši a doprovod mě do věčné vlasti.

Nejsvětější andělé, bděte nad námi všude a stále. Přednášejte Bohu naše modlitby a oběti. Nebeské Mocnosti, dejte nám sílu a odvahu v životních zkouškách. Braňte nás proti viditelným i neviditelným nepřátelům. Svrchovaná Knížata, spravujte naše duše i naše těla. Nejvyšší Mocnosti, kralujte nad naším lidstvem. Svrchované Trůny, zjednejte nám mír. Cherubové plní horlivosti, zaplašte všechny naše temnoty. Serafové plní lásky, zapalte v nás horoucí lásku k Pánu.

Jak se bránit proti Zlému

Mnoho lidí dnes pokládá demony za mýtus, fantazii z jiných dob, ale právě oni jsou z prvních, které Satan oklamal. Ďábel existuje, evangelium o něm hovoří na mnoha místech, ale je poražen. Porazil ho náš Pán, proto jeho moc je omezená, může nám škodit jedině tehdy, když mu otevřeme brány skrze hřích a v hříchu setraváme, nebo když přicházíme do styku s okultismem, magií, pověrami, horoskopy, spiritismem a podobnými nástrahami.

Všechno to, co nás chrání před hříchem, chrání nás i před Satanem. (Pavel VI.) Aby ďábel nemohl škodit nám, společnosti a duším, dal nám Pán spolehlivé zbraně:

1. Měsíční svatá zpověď ničí moc zlého v naší duši a my jsme obrozeni skrze milost a Otcovo milosrdenství.

2. Zbožná účast na mši svaté i mimo neděle a svátky a svaté přijímání ve stavu milosti posvěcující. Přijímat Pána s těžkým hříchem v duši je strašná svatokrádež.

3. Modlitba svatého růžence je hotovým bičem na demony a ničí peklo. Podobně eucharistická adorace, modlitba k svatým andělům a svatému Josefovi a svatým.

4. Pokání, půst a dobré skutky prokázané bližním pomáhají bránit nás i naše drahé proti úkladům ďábla. Mnohokrát se osvědčilo také nosit posvěcený křížek a medailku a používat svěcenou vodu, přijímat čas-to kněžské požehnání.

*Pramen:
christuscastitas.altervista.org
Překlad -lš-*

Pohled do hlubin duše Benedikty Bianchi Porro (2)

Divo Barsotti nám nabízí příležitost nahlédnout na základě zasvěceného studia deníků a listů Benedikty do duchovního vývoje této pozoruhodné osobnosti. Ze sebevědomé a ctížádostivé talentované dívky se stává charismatická oběť, která postupně zbavena svých smyslů v naprosté odevzdanosti doslova celou svou lidskou bytost vrací s láskou svému Pánu.

Intuice o vlastním stavu

Benedikta už nežije v důvěryplné odevzdanosti, nýbrž v instinktivním zápalu pro život. Snad to byla její hluchota, která ji přivedla k úvahám o sobě samé a dala jí objevit tajemnější a větší život. Ale zřeknutí se dosavadního mělo být pro ni krajně tvrdé. Byla mladá a měla se zříci všech snů. Život jí už neměl nic přinášet, ani lásku, ani sebeuspokojení ze studia a z práce. Měla nacházet v sobě a v hodnotě onoho skrytého života náhradu za to, co jí bude odepřeno v budoucích letech. Snažila se upnout se na hodnotu toho, co objevila, ale přesto nebyla schopna zbavit se lítosti, úzkosti, pocitu strašného zmaru tváří v tvář životu, který se před ní otevíral, zbavenému lásky, a snad již začala nahlížet trosky díla a úsilí. S jakou úporností bude muset v dalších letech bojovat, aby se dokázala vzdát studia, svého snu o práci pro druhé lidi!

Nesetkala se s Bohem. Bylo to spíše její lidské zrání – objevila velikost vnitřního života. Ale jestliže vnitřnímu životu schází živá Boží přítomnost, jeho velikost je příliš chladná pro duši tak velkou jako duše Benedikty toužící po přátelství a lásce. Její muka neodhalují zápisy v deníku, odhalují to dopisy Anně, které se svěřuje s velkou odevzdaností.

Především dva dopisy ukazují určité stavy její duše. Není to

jen monotónnost a prázdnota jejích dnů, na které si stěžovala již dlouho ve svých zápiscích, ale také úzkost, citový posun v její duši, pocity děsu, obav a skepse, které jako by jí chtěly uvěznit v ledu a smrti.

Zkouška musela být velmi tvrdá a to je zážitek, který garantuje pravdivost a velikost jejího vítězství. Měla osmnáct let: právě ten věk, který slibuje zázraky života a štěstí, a Benedikta si uvědomuje své povolání k utrpení a smrti. Objev vnitřního života ji nemohl ušetřit tvrdosti, jakou představovalo přijetí oběti, ke které byla povolána.

Mluví o bouři. Nechce ještě mluvit o své hluchotě, ještě se nechce smířit s vidinou osudu vyřazené ze života, pro který se už pravděpodobně cítila určena. V jejím temperamentu je ještě síla a snad hrdost, která jí nedovoluje, aby se otevřela sebelitování a tím méně vzpouře proti osudu.

25. února 1953 píše: *Moje drahá Anno, dostala jsem v těchto dnech tvé dopisy: tvoje výzva k odvaze a tvoje slova tak klidná a teplá uklidňují bouři v mé duši. I já žízním po pokoji a toužím opus-*

Benedikta ve věku 20 let

tit mořské vlny a uchýlit se do klidu přístavu. Ale moje bárka je křehká, moje plachty jsou spáleny bleskem, vesla jsou zlomena, proud mě daleko unáší.

Chtěla bych dosáhnout rovnováhy, chtěla bych se vyrovnat se světem s nadšením a vidět, že lidé jsou dobří a věci krásné; že nakonec stojí za tu námahu žít takový život, na jaký myslíš ty. Ale bojím se, že v tom není štěstí, že je to jen iluze: iluze mě děsí více než beznaděj. Zmítám se a marně bojuji, protože nechci nalézat bolest tam, kde ještě může být mír: nemám dostatečnou důvěru v sebe ani v druhé.

Hodiny temnoty

Benediktina slova by mohla mít v sobě něco rétorického, kdyby neobsahovala něco více než to, co vyslovují. „Spá-

lené plachty“, „zlomená vesla“, „proud, který unáší do dálky“ jsou obrazy, které napovídají něco více než jen únavu a strach z iluze. Pocit prázdnoty života neospravedlňuje obraz bouře, který jí do hloubky otřásá. A horší než bouře je pocit něčeho nedobytného, pocit neúčinnosti boje, ona se cítí poražena, vlečena někam pryč, cítí dokonce, že se bez odporu pozvolna potápí v bahně a blátě. Dramatičtější stránku již nikdy nenapsala.

Zde vše probíhá a běží jako vždy. Mohli bychom říct, že čas plyne okamžik po okamžiku, tiše a skrytě: dny jsou smutné a monotónní, žádná novost, žádné nadšení, trochu rezignace a mnoho protivensství. Jezero je šedivé, nebe zamračené: často, když cítím, že mám oči plné slz a pláč mi svírá hrdlo, nevím, zda je to chlad nebo vzpomínky. Viš, Anno, zdá se mi, že jsem v nekonečném a monotónním močálu, abych se pozvolna potápěla, bez bolesti a lítosti, tak nevědomá a lhostejná ke všemu, co přijde, až se ztratí i poslední kousek nebe a bahno se nade mnou zavře.

Snad by to bylo znásilnění skutečnosti, kdybychom chtěli v těchto šokujících stránkách vidět svědectví pasivního očišťování duše: Benedikta musí ještě „poznat“ Krista. Dopis při vši upřímnosti má nespornou literární patinu, ale není možno popřít, že odhaluje lidskou zkušenost mimořádné hloubky. Zážitek její smrti má připravit zážitek jejího zmrtyvýchvstání.

O několik měsíců později, přesně 28. dubna 1953 ještě napsala: *Jak krásné je, Anno, cestovat! Jakmile budu moci, vyjedu a budu stále cestovat. Myslím, že se to líbí každému: cestovat znamená zapomenout na jednotvárnost života, uprchnout z našeho neklidu, z naší věčné nudy.*

A pokračuje: *Jsem hloupější, stále neklidnější. Někdy nacházím rovnováhu, jsem plná lásky a pochopení pro druhé. Jindy zavedím druhým jejich nevědomost*

ZAKÁZANÁ TERAPIE

Kalifornský kongres zakázal aplikaci terapií, které směřují k normalizaci pohlavních sklonů. Původně měl zákaz platit pro všechny občany, pak byl změněn pouze ve vztahu k nezletilým. Není to prý omezení svobody, protože mladistvým zakazuje zákon také kouření a alkohol. Terapie prý u mladistvých vyvolává deprese a vede k drogám. Není však známo žádné vědecké potvrzení takových výsledků a zakládá se pouze na domněnkách, což přiznává i znění zákona.

Kath-net

(ale je něco takového?), připadám si jako pošetilá; hledám v životě to, co v něm není, a ani nevím, co v něm je, ale velmi často jsem plná pochybností a vrhám se do nejhlubšího skepticismu.

Jestliže dopis z ledna je dramatictější, tento ve svém zdánlivém klidu je závažnější. Zdá se, že Benedikta má opravdu předtuchu smrti, zdá se, že se vzdává fascinaci z prázdnoty. Odvažuje se mluvit o skepticismu, napsat, že skepticismus je fascinující. Benedikta se nachází na pokraji propasti a jen instinktivní strach ji vede, aby couvla.

Někdy mám strach, že by mě unavilo také štěstí a věčnost, a tak chápu, že tápu v temnotách. Kdybys, Anno, věděla, jak potřebuji pomoc! Toužím jen po pravdě, jen po tom toužím, ale nikdo ji nezná.

V těchto slovech je vysloveno snad nejtěžší pokušení, jaké Benedikta zakouší; pokušení nikoliv k fyzické sebevraždě, ale k sebevraždě morální a náboženské. Ale Benedikta hledala pravdu, a Bůh, který je Pravda, se nemohl její duši dlouho skrývat. Více než fyzické utrpení, více než nemoc byla to šedivost života bez víry a bez lásky, nebezpečí, které jí hrozilo a kterému ji podrobil milosrdný Pán. Fyzické utrpení a nemoc se záteží izolace ji uschopnily k radikální odpovědi na milost a k její rychlé cestě k uzdravení. Povolání ke svatosti, která je totální láskou, bylo hluboce zakořeněno v této potřebě pravdy. Kdyby ji nenalezla, nebo lépe řečeno, kdyby se jí sama Pravda nezjevila, Benedikta by byla duchovně ztracena dříve, než by fyzicky umřela.

Tyto dva dopisy jsou doklady výjimečné důležitosti. Umožňují nám pochopit, že také Benedikta nejen poznala vnitřní temnotu a opuštěnost, ale v určitém okamžiku života se nacházela v nebezpečí své úplné záhuby. Riziko bylo skutečné a ona to cítila.

Prekvapuje, že zápisy v deníku z oněch dní se o tom takřka nezmiňují. Jen Anně svěřila to,

co se neodvážila svěřit ani sama sobě. Tyto dopisy by byly dostatečné, aby nám řekly, jak rozhodující byl na Benediktině cestě rok 1953. Ještě se cítí ženou. Ještě si nejen ukládá úkol studovat, ale také zvolit si život, ve kterém měla najít hodnoty pro svou duši, své ospravedlnění a svou sílu. Naplnilo se tedy první obrácení Benedikty. Právě tím, že poznala hodnotu vnitřního života a rozhodla se pro ni, stalo se to pro ni příležitostí k nejtěžším a nejstrašnějším pokušením jejího života. Jaké hodnoty to byly? Byl to pro ni důvod života nebo smrti. Jen to jí zůstalo, když cítila, že se bude muset zříct života se všemi. Čím více cítila, že se bude muset chopit těchto hodnot, tím více měla zakoušet hrůzu, že tyto hodnoty by jí nemohly přispět k záchraně, kdyby to byly pouhé iluze.

Stalo se pro ni rozhodující jediné předsevzetí: *Toužím znovu začít ve všem a milovat navždy všechno a všechny.*

Jestliže text deníku, kde zapísala Benedikta dvě myšlenky, které jí zasáhly při četbě Bratří Karamazových, se nám jeví jako podstatný, je to proto, že, jak se nám zdá, vychází z poznání těchto dvou pravd, kterým zůstává věrná až do konce. Je to nejširší horizont ze všech horizontů, nejjasnější nebe, které se otevřelo nad její duši. Láska, která jí činí bratrsky solidární se vším a se všemi, a radost jsou jistě dvě nejbezpečnější složky její spirituality. Tak znamená rok 1953 počátek cesty, která ji přivede k cíli jejího přetvoření a ke svatosti v posledních dnech jejího života od února 1963 do 23. ledna 1964, dne její smrti. Budou zde jistě na této cestě různé etapy, ale nebude zde již přerušování. Sledování procesu jejího úplného vyplenění, který je současně postupným rozšířením jejího ducha v lásce a v radosti, činí nás svědky uchvacujícího a zázračného příběhu.

*(Pokračování)
Překlad -lš-*

Matka všech matek

V létě 1918 obsadily naše oděly Ukrajinu a obrátily se směrem k poloostrovu Krym. Bojovali jsme proti bolševikům a hledali v oblasti rudé partyzány. V jedné polovypálené vesnici jsme se však ocitli v pasti. Po zarputilém boji jsme byli zajati. Bylo nás dvanáct.

Odvlekli nás do jiné vesnice, kde jsme byli v jedné škole vyslýcháni. Velitel byl Čech z Prahy, dezertér, který mluvil plynule německy. Zaměřil se hlavně na mě, zabavil mi peněženku a vytáhl z ní medailku s obrazem Panny Marie a nápísem Ochránkyň Frankenlandu. Dala mi ji moje matka, než jsem narukoval, aby mě chránila. Nosil ji můj otec, dědeček i pradědeček a zachránila je v mnoha nebezpečích. Nyní se nacházela v rukou tohoto bolševika, který si ji prohlížel proti světlu. Zdálo se, že se přitom usmál. Bylo to výsměch, pohrdání, nebo dojetí? Těžko říct. Pak přečetl nahlas nápis, heslo mé rodiny: „Jas moji lásky září jako hvězdy.“

Proč ji nenosím na krku jako moji otcově? Matka mi ji dala na krk, když mě při loučení objímala. Ale já jsem se styděl za své náboženské „pověry“ a schoval jsem ji do náprsní tašky.

Nyní je tato medailka v rukou nepřítele a moje srdce se vzbouřilo. Přistoupil jsem k tomu Čechovi a vytrhl jsem mu ji z ruky. Řekl se škodolibým úsměvem: „Kapitáne, vy věříte ve fetiše? To je falešné, to vám štěstí nepřinese. - Kdybych vám za tuto věc slíbil svou přízeň, byla by na prodej?“ Na takovou sprostou otázku jsem neodpověděl. Bolševik přišel ke mně blíž. „Odstoupit!“ řekl vztekle. Zavřeli nás do jedné třídy, kde jsme se mohli natáhnout. Trápený obavami jsem nemohl na slavníku usnout.

O půlnoci mě probudili a poručili, abych šel ven. Čekal tam Čech. Byla z něho cítit vodka, ale opilý nebyl. Naznačil mi, abych s ním šel na školní dvůr.

„Zavolať jsem si vás, protože bych chtěl vám a tak trochu také sobě pomoci, protože lid-

skost nesmí ani v těchto nelidských dobách vymřít. Vim, co si myslíte. Máte mě za cynického psa a máte tak trochu pravdu. A přece. Jak vám to mám vyložit, abych nebyl před vámi jako lhář nebo zbabělec? ... Podle přání mých rodičů jsem se měl stát knězem. Dnes jsem bolševikem, nevěřícím. Když jsem šel do války, matka mi také dala na krk posvěcenou minci, na které byla Panna Maria a měla mi, jak řekla, přinést štěstí. Když jsem dnes držel ve svých rukou vaši medailku, přepadl mě pocit smutku a musel jsem bojovat proti citovému hnutí... Dosud mám u sebe ten suvenýr po zemřelé matce. Tady je!“

Vytáhl z kapsy stříbrnou minci a ukázal mi ji. Byl na ní obraz Matky Boží, Královny Čech. Pak řekl: „Je to zvláštní, ale Maria mi zůstala vždy drahá. Nemám nic proti ní. Snad proto, že je to Matka všech matek. Láska našich matek musí zůstat svatá.“

Při těch slovech jsem zpozoroval na jeho tváři výraz bolesti. A dodal: „Při lásce vaší a mojí matky mám to potěšení dát tomuto fetiši možnost, aby působil. Až budeme zítra pokračovat v pochodu, najdete příležitost k útěku.“

Pak změnil tón a postoj, podíval se na mě a pokračoval: „Může být, že se mýlím... Zítra zahájíme ústup před Němci. Během cesty bude vytrouben poplach. Vznikne přitom zmatek. Využijte příležitosti, kapitáne.“ Díval se na něho s široce otevřenými očima: „A moji muži?“ ... Udělal podrážděné gesto: „To je dobré. Mnoho štěstí! Dobrou noc!“ Váhavě jsem mu podal ruku.

Další den jsme s Rusy nastoupili pochod. Odpočívali jsme v jedné opuštěné stodole. Náhle byli naši strážci odvoláni. To byla příležitost k útěku. Pustili jsme se směrem na jih a brzy jsme narazili na naše oddíly. Čech dodržel slovo.

*Svědectví z první světové války:
R. Demi - „Ein Mutterherz für alle“, str. 118-121*

NA CESTĚ DĚJINAMI -

dokončení ze str. 2

se vidět věci novým způsobem a chápat jejich pravdivější smysl. Modlitba je jako otevřené okno, které nám dovoluje mít pohled obrácený k Bohu, nejen abychom si připomněli cíl, ke kterému jsme určeni, ale také abychom dovolili Boží vůli osvěcovat naši pozemskou cestu a pomáhat tak žít jí s intenzitou a úsilím.

Jakým způsobem Pán vede křesťanské společenství k hlubší četbě dějin?

Především je zve, aby uvažovalo reálně o přítomnosti, kterou prožíváme. Beránek tedy rozlamuje první čtyři pečete knihy a církev vidí ve světě, do něhož je ponořena, svět, ve kterém jsou negativní prvky. Je zde zlo, které člověk páchá jako násilí, které se rodí z touhy vlastnit a panovat nad druhými lidmi až do té míry, že se lidé vraždí (druhá pečeť), nebo jako nespravedlnost, protože lidé nerespektují zákony, které jsou jim dány (třetí pečeť). Přes tyto skutečnosti, často dramatické, je církevní společenství vyzváno, aby neztrácelo naději, ale věřilo pevně, že zdánlivá všemohoucnost Zlého se střetává s pravou všemohoucností, která je vlastní Bohu. A první pečeť, kterou láme Beránek, obsahuje právě toto poselství. Jan vypráví: *Podívám se, a hle - bílý kůň; ten, který na něm seděl, držel luk. Byl mu dán věnec a vyjel jako vítěz.* (Zj 6,2) Do lidských dějin vstoupila Boží síla, která je nejen schopna se vypořádat se zlem, ale je schopna je přímo porazit; bílá barva připomíná zmrtychvstání: Bůh se tak přiblížil, že sestoupil do temnot smrti, aby jí osvětil září svého božského života; vzal na sebe zlo světa, aby jej očistil ohněm své lásky.

Jak růst v četbě této křesťanské reality?

Apokalypsa nám říká, že modlitba žije v každém z nás

a v našich komunitách tuto vizi světla a hluboké naděje. Zve nás, abychom se nedali porazit zlem, ale vítězili nad zlem dobrem, abychom se dívali na Krista ukřižovaného a zmrtychvstalého, který nás přidružuje ke svému vítězství. Církev žije v dějinách, neuzavírá se sama do sebe, ale nastupuje s odvahou svou cestu uprostřed těžkostí a utrpení s pevným přesvědčením, že zlo nezvítězí definitivně nad dobrem, tma nezatemňuje Boží jas. To je pro nás důležitý bod: jako křesťané nemůžeme být nikdy pesimisté; víme dobře, že na cestě našeho života potkáváme často násilí, lež, nenávisť, pronásledování, ale to nás nezabavuje odvahy.

Především modlitba nás vychovává, abychom viděli Boží znamení, jeho přítomnost a působení, ba abychom sami byli světlem dobra, které šíří naději a oznamuje, že vítězství je Bůh. Tato perspektiva nás vede k tomu, abychom vzdávali Bohu a Beránkovi díky a chválu: čtyřicet starců a čtyři bytosti zpívají spolu *novou píseň, která oslavuje dílo Krista Beránka, který všechny věci učiní nové* (Zj 21,5). Ale tato obnova je především dar, o který je třeba prosit. A zde nacházíme další

prvek, který charakterizuje modlitbu: vyzvat Pána naléhavě, aby přišlo jeho království, aby měl člověk učenlivé srdce k Boží vládě, aby bylo jeho vůli orientovat život náš i život světa. Ve vidění Apokalypsy je tato prosebná modlitba představena se zvláštní důležitostí: „čtyřicet starců“ a „čtyři bytosti“ drží v rukou společně s loutnou, která doprovází jejich zpěv, zlatou miskou plnou kadidla (5,8a), které, jak je vysvětleno, jsou modlitby svatých (5,8b), těch, kteří už dospěli k Bohu, ale také všech nás, kteří se nacházíme na cestě. A vidíme, že před Božím trůnem drží anděl v ruce zlatou kadidelnici, do které dává stále zrna kadidla, tj. naše modlitby, které stoupají před Boží tvář (srov. Zj 8,1-4). Je to symbolika, která nám říká, že všechny naše modlitby – se všemi omezeními, únavou, vyprahlostí, nedokonalostmi, které mohou mít – přicházejí očistěny a zasahují Boží srdce. Musíme si být jisti, že neexistují modlitby zbytečné, neužitečné, žádná není ztracena. A ony nacházejí odpověď, i když někdy tajemnou, protože Bůh je Láska a nekonečné Milosrdenství. *Anděl – jak píše Jan – vzal kadidelnici a naplnil ji ohněm z oltáře a hodil na zem. Tu nastalo hřmění, hlasy, blesky a zemětřesení.* (Zj 8,5) Tento obraz znamená, že Bůh není necitelný k našim modlitbám, zasahu-

je a dává pocítit svou moc a svůj hlas na zemi, otřeše a zmaří systém Zlého. Často tváří v tvář zlu máme pocit, že nic nezmůžeme, ale právě naše modlitba je první a neúčinnější odpověď, jakou můžeme dát a která činí naše každodenní úsilí šířit dobro účinnějším, než můžeme sami dosáhnout. Boží moc činí naši slabost plodnou. (srov. Řím 8,26-27)

Chtěl bych zakončit poukazem na závěrečný dialog. (srov. Zj 22,6-21) Ježíš opakuje několikrát: *Hle, přijdu brzy.* (Zj 22,7.12) Toto ujištění neznamená jen budoucí perspektivu na konci časů, ale také onu přítomnou: Ježíš přichází a činí si příbytek u toho, kdo v něho věří a kdo ho přijímá. Shromáždění tedy, vedeno Duchem Svatým, opakuje Ježíšovi naléhavě pozvání, aby se stával stále bližším: *Přijď!* (Zj 22,17a) Je jako *nevěsta* (22,17), která horoucně touží po plnosti sňatku. Potřetí se opakuje invocace *Amen. Přijď, Pane Ježíši!* a lektor uzavírá větou, která ukazuje smysl této jeho přítomnosti: *Milost Pána Ježíše buď se všemi.* (Zj 22,21)

Apokalypsa i při složitosti symbolů nás zapojuje do velmi bohaté modlitby, skrze kterou také my nasloucháme, chválíme, děkujeme, rozjímáme o Pánu, žádáme o odpuštění. Její struktura jako velké liturgické společné modlitby je také silnou připomínkou, abychom objevili mimořádný a přetvářející dar, jaký má Eucharistie; zvláště bych chtěl naléhavě vyzvat, abychom byli věrní nedělní mši svaté v den Páně, pravý střed týdne! Bohatství modlitby v Apokalypse nám dává pomyslet na diamant, který má uchvacující způsob fasetování, ale jeho vzácnost spočívá v ryzosti jediného ústředního jádra. Sugestivní formy modliteb, s jakými se setkávám v Apokalypse, dávají tedy zazářit jediné a nevýslovné drahocennosti Ježíše Krista. Děkuji.

Bollettino Vaticano 12. 9. 2012
Překlad -ls-

BAZILIKA VYSVĚCENA

V Karagandě v oblasti s velkou většinou muslimů byla posvěcena bazilika Panny Marie Matky všech národů. Je to největší katolický chrám v této oblasti. Novogotická stavba má půdorys 1000 m², výšku 22 m a je větší než dosavadní katedrála v Karagandě. O její stavbě jsme několikrát čtenáře informovali. Svěcení vykonal kardinál Angelo Sodano a přečetl při obřadu poselství Benedikta XVI. Přítomni byli zástupci pravoslavné církve a muslimů. Stavbu podporoval prezident Nursultan Nasarbajev.

Kath-net

Čím více se dnešní svět holedbá pokrokem a provolává hesla o svobodě, rovnosti a bratrství, tím méně si můžeme být jisti tím nejzákladnějším právem, a to svou osobní bezpečností. Při každém „veřejném pohybu“ významných osobností je největším problémem zajištění jejich ochrany. Počty „strážců“ jdou často do tisíců a náklady do milionů.

Je to ovšem problém tak starý jako lidstvo samo. Již v druhé lidské generaci, tedy u synů našich prarodičů, se jeden z lidí cítil tak „ohrožen“ svým vlastním bratrem, že viděl jediné řešení v tom, že se násilným činem svého „soka“ zbaví. Hle, jak brzy se projevila v celé nahotě hadova lež: „Budete jako Bůh!“ Zlikvidovat fyzicky toho, kdo se stal nepohodlným, stalo se velmi častou praxí. Bohem tak omilostněnému a jím přímo vedenému národu připomíná Boží Syn trpce krev proroků, kterou prolévali. Dříve než i jeho samého potkal osud, který postihl mnoho Božích poslů, připravil své učedníky na to, že i oni budou světem nenáviděni, a dokonce přijde doba, kdy „každý, kdo je zabije, bude se domnívat, že tím slouží Bohu“.

Není proto divu, že i počátky našich národních dějin, tak těsně spjatý s přijetím evangelia, je poznamenán smrtí jeho poslů. Násilná smrt první české katechetky, svatě Ludmily, jako by předznamenala i smrt jejího drahého vnuka. Do střetu myšlenek a idejí však vstupuje násilí jako zcela nepřiměřený prostředek. Pachatelé se sice může zdát, že rychle dosáhl svého, ale zlý čin se dříve nebo později obrátí proti tomu, kdo k němu sáhl. Ačkoliv je to tak evidentní na případu Ježíše Krista i všech těch, kteří byli zabiti pro jeho jméno, přece se nezdá, že by to lidé byli ochotni vzít na vědomí, protože setrvávají v mylném přesvědčení, jako by s Bohem a jeho působením v dějinách nebylo třeba počítat.

A tak se stalo, že „zbožný slabocho“, který sám nikdy nesáhl

k násilí, na kterého zaslepený Boleslav poslal hned čtyři pacholky, nakonec přemohl svého vládyčtivého bratra ještě za jeho života způsobem více než přesvědčivým. V době, která neznala komunikační prostředky, se sláva a pověst umučeného mladistvého panovníka neuvěřitelně rychle rozšířila do celého okolního světa. O Václavově příkladné svatosti píšou kronikáři v Itálii, Bavorsku, Sasku, jeho pověst se šíří i do Polska. Ctitelem nového světce je i sám císař Oto II.

Pověst o násilné smrti by však k tomu sotva postačila. Mnoho bylo těch, kteří se stali obětí vraha, a svět na ně zapomněl. U mladého Přemyslovce rozhodující roli sehrála skutečnost, že byl za svého života oním „světlem, které tak svítilo před lidmi, aby velebili Otce, který je v nebesích“. Praktikoval evangelium příkladně a důsledně. Jeho osobní askeze mu byla i jako vladaři cestou a posilou. Jak říká Kniha moudrostí, „v krátkém čase dosáhl takové dokonalosti, že

tím naplnil dlouhý věk“, takže „jeho chvála nevymizela z lidských úst“. Historikové se shodují v tom, že způsob, jakým se zapsal do srdce a paměti svého národa, nemá u jiných národů obdoby. To, co nám bylo nejdražší a nejposvátnější, zůstalo pak po celá staletí „svatováclavské“ a Václav se stal hlavním patronem a ochráncem své vlasti.

To nedokázaly změnit ani následující tragické dějinné převraty, a dokonce ani protikatolicky laděné národní obrození. Právě v té době se prosadila idea obnovit svatováclavský pomník v samém centru Prahy, od jehož odhalení uplyne příští rok 100 let. Od té doby vévodí svatý Václav, obklopen čtveřicí prvních českých světců, nejen někdejšímu Koňskému trhu, nyní Václavskému náměstí, ale i Praze a vlastně celé zemi. Právě toto místo se stalo v říjnu 1918 spontánně tribunou, odkud zaznělo poselství o obnovení samostatného českého státu. (Stojí za povšimnutí, že se tak stalo ústy Aloise Jiráka,

který by se asi lépe cítil třeba ve stínu Jiřího z Poděbrad.)

Vrcholný hold vzdala naše vlast svému patronu a ochránci o jedenáct let později při oslavách milénia jeho mučednické smrti. Jejich součástí bylo také otevření dokončené katedrály svatého Víta, kterou světec před tisíci lety založil. Dohadovat se o tom, komu katedrála patří, nepřišlo tehdy nikomu na mysl. Otevřel ji pražský arcibiskup Kordač a jako první host vstoupil dovnitř prezident Masaryk. Filmové záběry nám přibližují dny oslav milénia, jejichž velkolepý a neopakovatelný průběh nám připadá z dnešního pohledu takřka neskutečný. Vyvrcholil čtyřhodinovým průvodem směřujícím z Vyšehradu na Hradčany, ve kterém biskupové přenášeli relikvie svatého knížete. Počet účastníků odhadovali zpravodajové na 600 000. Pořadatelem byly spolu církev i stát, který si uvědomoval, že před očima tehdejší světové veřejnosti nemůže zůstat stranou, a jeho iniciativa byla takřka soutěžící paralelou velkého církevního podniku. Velkolepý průběh budil značné pohoršení jen u komunistů a antiklerikálů.

Jak hluboce se ovšem za dalších osmdesát let změnila situace, dokládá i trapné jednání českého parlamentu v roce 2000, jak naložit s památkou hlavního českého patrona pro další tisíciletí. Vzešel z toho svátek tzv. české státnosti. K samé podstatě svátku patří, že připomíná a oslavuje některou z nejvyšších, nejposvátnějších hodnot, o které se člověk ve svém životě opírá. Většina lidí však ani přesně neví, co si má pod pojmem státnosti představit. Bohužel stejně mlhavou se stala dnes již pro mnohé i vzpomínka na svatého Václava, protože hodnoty, které ho učinily tím, čím je, jsou jim cizí nebo lhotejné. Náš svatý patron nachází svou vlast opět v podmínkách spíše pohanického než křesťanského prostředí. Nemá-li dát zahynout nám ni budoucím, musíme se i my vrátit k jeho příkladu, hodnotám a ideálům.

Na slovíčko

NEJVĚTŠÍ OBRAZ SVATÉHO VÁCLAVA BYL 160 LET ODLOŽEN NA PŮDĚ KROMĚŘÍŽSKÉHO ZÁMKU

K obrazu na titulní straně. Mělo to být monumentální dílo, jedno z největších pláten v českých sbírkách s rozměry 5x8 metrů. Obraz s námětem zavraždění svatého Václava namaloval v roce 1844 vídeňský malíř Anton Petter (1782–1858) a měl být umístěn na hlavním oltáři olomouckého dómu svatého Václava. Se zpracováním námětu však nebyl spokojen zadavatel zakázky, tehdejší olomoucký arcibiskup Maxmilián J. Sommerau-Beckh (1836–1853). Arcibiskup důrazně odmítal především postavení bratrovraha Boleslava v popředí, upozorňoval na chybějící svatozář sv. Václava, požadoval, aby uloupené knížecí insignie neodnášel Boleslav, nýbrž postavy v pozadí atd. Přestože malíř námítky nejprve odmítal, nakonec obraz přemaloval. Ani to však dílu nepomohlo a arcibiskup Sommerau-Beckh nechal plátno svinout na válec a přestěhovat na půdu kroměřížského zámku. To, co bylo v době vzniku plátna kritizováno jako extravagantní a vedlo nakonec k jeho přestěhování na zámeckou půdu, se dnes naopak jeví jako projev malířovy originality a jako důležitá součást celkového kontextu Petterovy tvorby a středoevropského malířství pozdního biedermeieru.

Restaurování obrazu bude velmi náročné. Desítky let v nevyhovujícím prostředí a svinutí na válec se na malbě výrazně podepsaly. Olomoucké arcibiskupství zvažuje budoucí využití monumentálního díla.

-red-

Pondělí 1. 10. 2012: 6:05 Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Brazílie – Volání Boha 7:00 Terra Santa News: 26. 9. 2012 7:20 Přejeme si... 7:35 Jezuité o: Exorcismus 8:00 Umění sklářských mistrů 8:30 Post Scriptum s P. Vítem Zatloukalem 8:50 Společně na cestě 9:10 Poselství svatých: Terezie z Lisieux 9:20 Ignaciánský pulz 9:30 Šovanek 10:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vzdáleným nablízku 10:25 Morava, víno a chirurgie 10:45 BET LECHEM – vnitřní domov (24. díl): Jiří Karas 11:00 Noekreace aneb Vandrování (150. díl) 11:10 Noeland (56. díl) 11:40 Sedmihlásky 11:45 Bible pro nejmenší: Adam a Eva 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert chval z Katolické charismatické konference 2010: John de Jong s kapelou 13:10 Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:45 Národní park Podyjí – povodí Klaperova potoka (10. díl) 14:00 Zrnko v perle Karibiku 14:15 Noční univerzita: Strachy v našem životě – Charles Whitehead 15:35 Hadath Baalbek 16:00 Bol som mimo: Vladimír Bočev a Martin Hoblík 17:00 NOEparáda (184. díl) [L] 17:40 GOODWILLBOY VIII. (1. díl) 18:15 Odkaz předků (1. díl): Lenešice 18:25 Sedmihlásky 18:30 Bible pro nejmenší: Potopa [P] 18:40 Most milosrdenství 19:10 Ars Vaticana (17. díl) 19:20 Hornolidečko – Lačnov 19:30 Přejeme si... 19:45 Poselství svatých: Terezie z Lisieux 20:00 Relikvie a růže [P] 21:30 Na koberečku 21:40 Kouzlo štipkých varhan 22:00 P. Angelo Scarano – Jeden člověk měl dva syny 22:50 Noekreace aneb Vandrování (150. díl) 23:00 Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:35 Kulatý stůl: Úloha dětských časopisů ve výchově 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 2. 10. 2012: 6:05 Velkomoravský koncert 2012 8:10 Cesta k andělům (48. díl): Boris Jirků 9:00 Budu pomáhat: Pobytové rehabilitační a rekvalifikační středisko pro nevidomé Dědina, o.p.s. 9:10 P. Angelo Scarano – Jeden člověk měl dva syny 10:05 Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:35 Pro víta mudi (3. díl): Luboš Nágl 11:15 Dosaahnuť svoj cieľ 11:40 Sedmihlásky 11:45 Bible pro nejmenší: Potopa 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (23. díl): Dechovka 12:35 Ars Vaticana (17. díl) 12:45 Zrnko v perle Karibiku 13:05 Vlci v Lužici 13:40 Jezuité o: Exorcismus 14:00 Relikvie a růže 15:30 Cokoli jste učinili jednomu...: Farní charita Starý Knín 16:00 Přejeme si... 16:15 Terra Santa News: 26. 9. 2012 16:35 Klapka s... (46. díl): Arnoštem Lukešem 17:45 BET LECHEM – vnitřní domov (24. díl): Jiří Karas 18:00 Noeland (56. díl) 18:30 Bible pro nejmenší: Abram [P] 18:40 Sedmihlásky 18:45 Příběh medvídky pandy (2. díl) 19:25 Noekreace aneb Vandrování (150. díl) 19:35 Církevní gymnázium Německého řádu Olomouc 19:40 Zpravodajské Noeviny: 2. 10. 2012 [P] 20:00 Restituční polemika [L] 21:05 Zpravodajské Noeviny: 2. 10. 2012 21:20 GOODWILLBOY VIII. (1. díl) 21:55 Přejeme si... 22:10 Post Scriptum s P. Vítem Zatloukalem 22:30 Noemova pošta: říjen 0:05 Cvrlikání: Žamboši 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 3. 10. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 2. 10. 2012 6:20 Noční univerzita: Strachy v našem životě – Charles Whitehead 7:40 Noekreace aneb Vandrování (150. díl) 7:50 Kouzlo štipkých varhan 8:05 Ars Vaticana (17. díl) 8:15 Outdoor Films (6. díl) 9:50 Umění sklářských mistrů 10:20 Na koberečku 10:30 Generální audience

Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kape Telepace [L] 13:00 Most milosrdenství 13:35 Cvrlikání: Žamboši 14:40 Odkaz předků (1. díl): Lenešice 14:50 Brazílie – Volání Boha 15:10 Hudební magazín Mezi pražci 15:45 Zpravodajské Noeviny: 2. 10. 2012 16:10 Poselství svatých: Terezie z Lisieux 16:20 NOEparáda (184. díl) 17:00 V posteli POD NEBESY V. (7. díl) 18:00 Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:30 Bible pro nejmenší: Izák a Rebeka [P] 18:40 Sedmihlásky 18:45 Tajemství mokrého ticha 19:20 Terra Santa News: 3. 10. 2012 [P] 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 BET LECHEM – vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum 20:15 Kateřina Lachmanová – Vstanu a půjdu k svému otci [P] 21:35 Velkomoravský koncert 2012 23:35 Generální audience papeže Benedikta XVI. 0:10 Až na konec světa 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 4. 10. 2012: 6:05 Církevní gymnázium Německého řádu Olomouc 6:10 Poselství svatých: František z Assisi 6:20 Přejeme si... 6:35 Restituční polemika 7:35 Platinové písničky (23. díl): Dechovka 8:05 Noemova pošta: říjen 9:40 BET LECHEM – vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum 10:00 Kříž svatého Františka 10:30 Mše svatá z Loreta [L] 12:15 Velkomoravský koncert 2012 14:15 Terra Santa News: 3. 10. 2012 14:40 Outdoor Films (6. díl) 16:15 Noeland (56. díl) 16:45 Sedmihlásky 16:50 Zrnko v perle Karibiku 17:05 Noekreace aneb Vandrování (150. díl) 17:15 Poselství svatých: František z Assisi 17:25 Ars Vaticana (18. díl) [P] 17:35 Odteraz po tvojom 17:50 Příběh medvídky pandy (2. díl) 18:25 Sedmihlásky 18:30 Bible pro nejmenší: Jákob a Ezau [P] 18:40 Cesta k andělům (48. díl): Boris Jirků 19:30 Budu pomáhat: Občanské sdružení Prosaz [P] 19:40 Zpravodajské Noeviny: 4. 10. 2012 [P] 20:00 Jak potkávat svět [L] 21:20 Putování po evropských kláštích: Kartuziánský klášter v Grenoble, Švýcarsko 21:50 Zpravodajské Noeviny: 4. 10. 2012 22:10 Post Scriptum s Mons. Mariánem Chovancem [P] 22:30 Poselství svatých: František z Assisi 22:40 Kdo chce kam... 23:05 Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:35 Ignaciánský pulz 23:45 Přejeme si... 0:05 Zpravodajské Noeviny: 4. 10. 2012 0:20 V posteli POD NEBESY V. (7. díl) 1:10 Pramen v poušti 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 5. 10. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 4. 10. 2012 6:20 Noekreace aneb Vandrování (150. díl) 6:30 NOEparáda (184. díl) 7:10 Národní park Podyjí – povodí Klaperova potoka (10. díl) 7:30 Cesta k andělům (48. díl): Boris Jirků 8:20 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 8:30 Kateřina Lachmanová – Vstanu a půjdu k svému otci 9:45 Odkaz předků (1. díl): Lenešice 10:00 Na koberečku 10:10 Bol som mimo: Vladimír Bočev a Martin Hoblík 11:10 Umění sklářských mistrů 11:40 Sedmihlásky 11:45 Bible pro nejmenší: Jákob a Ezau 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:20 Ars Vaticana (18. díl) 12:30 Milovať až do zabudnutia 13:20 BET LECHEM – vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum 13:40 Koncert chval z Katolické charismatické konference 2010: John de Jong s kapelou 14:45 Výchova a občanství 15:15 Kouzlo štipkých varhan 15:30 Dosaahnuť svoj cieľ 16:00 Zpravodajské Noeviny: 4. 10. 2012 16:15 Církevní gymnázium Německého řádu Olomouc 16:20 Restituční polemika 17:20 Charita Ostrava a Hospic sv. Lukáše 17:35 V posteli POD NEBESY V.

(7. díl) 18:25 Sedmihlásky 18:30 Bible pro nejmenší: Ráchel [P] 18:45 Most milosrdenství 19:15 Putování po evropských kláštích: Kartuziánský klášter v Grenoblu, Švýcarsko 19:45 Hornolidečko – Pozděchov 20:00 Kulatý stůl: 14 pražských mučedníků [L] 21:30 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Dotkni se ran 22:00 Až na konec světa 23:05 Odkaz předků (1. díl): Lenešice 23:15 Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta 23:40 Přejeme si... 0:00 Terra Santa News: 3. 10. 2012 0:20 Jezuité o: Exorcismus 0:40 69783 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 6. 10. 2012: 6:05 Hornolidečko – Pozděchov 6:15 Post Scriptum s Mons. Mariánem Chovancem 6:35 Kouzlo štipkých varhan 6:50 Odteraz po tvojom 7:00 Sandra 7:25 BET LECHEM – vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum 7:45 Poselství svatých: Terezie z Lisieux 7:55 Sedmihlásky 8:00 Noeland (56. díl) 8:30 Příběh medvídky pandy (2. díl) 9:10 NOEparáda (184. díl) 9:50 V posteli POD NEBESY V. (7. díl) 10:40 Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (3. díl) 11:45 Poselství svatých: František z Assisi 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny: 4. 10. 2012 12:25 Restituční polemika 13:40 Jak potkávat svět 15:00 Dosaahnuť svoj cieľ 15:25 Platinové písničky (23. díl): Dechovka 16:00 Hornolidečko – Pozděchov 16:10 Pramen v poušti 16:25 Přejeme si... 16:40 Cokoli jste učinili jednomu...: Farní charita Starý Knín 17:05 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Dotkni se ran 17:35 Brazílie – Volání Boha 18:00 CHKO Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupořský potok, Lánská obora (11. díl) 18:25 Sedmihlásky 18:30 Bible pro nejmenší: Ráchel 18:40 Terra Santa News: 3. 10. 2012 19:00 Noekreace aneb Vandrování (150. díl) 19:10 Pohádka o valašských frgálových princeznách 19:20 Hudební magazín Mezi pražci [P] 20:00 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2011, 2. díl [P] 20:45 Odvaha v tichosti 21:50 Jezuité o: František Xavérský 22:15 Zrnko v perle Karibiku 22:30 Budu pomáhat: Občanské sdružení Prosaz 22:40 Noční univerzita: Strachy v našem životě – Charles Whitehead 0:00 Večer chval: Efrém 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 7. 10. 2012: 6:15 Brazílie – Volání Boha 6:35 Dosaahnuť svoj cieľ 7:00 Noemova pošta: říjen 8:35 Ars Vaticana (18. díl) 8:45 Kdo chce kam... 9:10 Jak potkávat svět 10:35 Na koberečku 10:45 Církevní gymnázium Německého řádu Olomouc 11:00 Mše svatá z Vranova u Brna [L] 12:20 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:10 Platinové písničky (24. díl): Dechovka [P] 13:45 Kateřina Lachmanová – Vstanu a půjdu k svému otci 15:00 Budu pomáhat: Občanské sdružení Prosaz 15:10 Příběh medvídky pandy (3. díl) 16:00 Felix Mendelssohn-Bartholdy: Oratorium Eliáš, op. 70 [L] 17:50 Noeland (57. díl) [P] 18:20 Sedmihlásky [P] 18:25 Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (3. díl) 19:30 Poselství svatých: Dorothy Dayová 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Svatý Josef Cottolengo 21:15 Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 21:50 Noekreace aneb Vandrování (151. díl) [P] 22:00 Restituční polemika 23:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Dotkni se ran 23:25 Ars Vaticana (18. díl) 23:35 Pilátova amnestie 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:55 Kouzlo štipkých varhan 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA ŘÍJEN 2012

Všeobecný: Aby se nová evangelizace rozvíjela v nejstarších křesťanských zemích.

Misijní: Aby slavení Světového dne modliteb za misie vyústilo v obnoveném závazku k evangelizaci.

Úmysl našich biskupů: Aby pomazání ke královskému kněžství nás uschopňovalo pro službu církvi a světu.

Srdečně zveme na **duchovní cvičení, které povede P. Anthony Saji VC**, indický misionář působící ve východní Africe. Exerciće se konají ve dnech **11.-17. listopadu 2012** ve Sportohotelu v Hrotovicích u Třebíče. **Kontakt: tel. 606 627 636, www.cz.frbill.net.**

Centrum naděje a pomoci Brno přijme **LÉKAŘE INTERNISTU** – více na www.cenap.cz.

Fidcon a premonstráti ze Želiva srdečně zvou na nové kurzy v rámci **Vzdělávacího institutu Víta Tajovského**. Semináře jsou určeny jak pro veřejnost, tak pro kněze, řeholníky, rodiče nebo partnery. **První kurz proběhne už na konci září 2012!** Témata přednášek, termíny a další informace naleznete na www.vivt.cz.

Modlitbení skupiny MKH z Č. Budějovic a P. Zdeněk Prokeš Vás srdečně zvou na **diecezní mariánské večeradlo** v Růženeckém kostele v Českých Budějovicích **v sobotu 20. října 2012 ve 14.00 hod.** Program: modlitba sv. růžence, modlitba za Svatého otce, svátostné požehnání, čtení poselství a výklad „Kněžím, přemilým synům P. Marie“, zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci P. Marie, **mše svatá**. Hlavní celebrant – Mons. Pavel Posád, pomocný biskup. Předpokládáné ukončení večeradla v 16.30 hod.

Výstavy **SLOVANSKÝ UNIONISMUS** a **VELEHRAD POUTNÍKŮ** mapují intelektuální a poutnické dějiny Velehradu. Potrvají do 31. 12. 2012 ve Velehradském domě sv. Cyrila a Metoděje. **První výstava**, jejíž autorkou je Anežka Kindlerová ze Slovanské knihovny v Praze, představuje veřejnosti unionistické snahy v Evropě v 19. století a v 1. polovině 20. století. **Druhá výstava**, připravená Petrem Hudcem, pohlíží na Velehrad jako na poutní místo. Obě výstavy čerpají z bohatého obrazového materiálu uchovávaného ve velehradském archivu. Více informací na adrese www.velehrad.eu.

Zveme Vás do **VEČERADLA MKH v kostele Nejsvětější Trojice ve Zdoučkách v neděli 7. 10. 2012**. Začátek je v 15 hod. Tomuto večeradlu bude předsedat P. Mgr. Jiří Polášek ze Zasuové. Na programu je adorace, rozjímavý růženec, čtení z „modré knihy“, promluva, zasvěcení Panně Marii. Večeradlo je zakončeno mší svatou.

Farnost Tábor-Klokoty a obláti P. Marie Neposkvrněné srdečně zvou na 10. z přednášek kurzu „**ČEMU VĚŘÍME**“, která se bude konat **6. října 2012** v exercičním domě Emauzy pod heslem **MILUJ HOSPODINA**. Přednáší P. ThLic. Martin Sedloň OMI. Harmonogram: 13.00–14.00 hod. – 1. blok přednášky; 20 minut přestávka. 14.20–15.20 hod. – 2. blok přednášky; 20 minut přestávka; 15.40–16.00 hod. – diskuse.

Liturgická čtení

Neděle 30. 9. – 26. neděle v mezidobí

1. čt.: Nm 11,25–29

Ž 19(18),8.10.12–13.14

Odp.: 9a (*Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci.*)

2. čt.: Jak 5,1–6

Ev.: Mk 9,38–43.45.47–48

Slovo na den: Nebraňte mu!

Pondělí 1. 10. – památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše

1. čt.: Job 1,6–22

Ž 17(16),1.2–3.6–7

Odp.: 6b (*Popřej mi sluchu, Bože, slyš mé slovo!*)

Ev.: Lk 9,46–50

Slovo na den: Dítě.

Úterý 2. 10. – památka svatých andělů strážných

1. čt.: Ex 23,20–23a

Ž 91(90),1–2.3–4ab.4c–6.10–11

Odp.: 11 (*Svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě střežili na všech tvých cestách.*)

Ev.: Mt 18,1–5.10

Slovo na den: Stále hledí na tvář nebeského Otce.

Středa 3. 10. – ferie

1. čt.: Job 9,1–12.14–16

Ž 88(87),10bc–11.12–13.14–15

Odp.: 3a (*Kež pronikne k tobě má modlitba, Hospodine!*)

Ev.: Lk 9,57–62

Slovo na den: Půjdu za tebou všude, kam půjdeš.

Čtvrtek 4. 10. – památka sv. Františka z Assisi

1. čt.: Job 19,21–27

Ž 27(26),7–8a.8b–9abc.13–14

Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!*)

Ev.: Lk 10,1–12

Slovo na den: Pokoj.

Pátek 5. 10. – ferie

1. čt.: Job 38,1.12–21; 40,3–5

Ž 139(138),1–3.7–8.9–10.13–14ab

Odp.: 24b (*Veď mě, Hospodine, cestou odvěkou!*)

Ev.: Lk 10,13–16

Slovo na den: Budeš snad vyvýšeno až do nebe?

Sobota 6. 10. – nez. pam. sv. Bruna nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Job 42,1–3.5–6.12–16

(hebr. 1–3.5–6.12–17)

Ž 119(118),66.71.75.91.125.130

Odp.: 135a (*Jasnou tvář ukaž svému služebníku, Hospodine!*)

Ev.: Lk 10,17–24

Slovo na den: Radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebi.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

29. ZÁŘÍ – 6. ŘÍJNA 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 30. 9.		PO 1. 10.		ÚT 2. 10.		ST 3. 10.		ČT 4. 10.		PÁ 5. 10.		SO 6. 10.			
Antifona	919	1029	1741	1961	1543	1738	964	1077	1754	1975	996	1113	1666	1883		
Žalm	784	883	786	884	783	881	784	883	783	881	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	1742	1961	1543	1739	964	1078	1551	1747	997	1114	1666	1883		
Antifony	920	1030	935	1046	1544	1739	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	813	914	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	1743	1962	1544	1740	969	1083	1756	1977	1001	1118	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	718	810	1542	1737	1544	1740	969	1083	1551	1748	1002	1119	1669	1886		
Prosby	924	1034	1744	1963	1545	1740	969	1084	1757	1977	1002	1119	1655	1886		
Závěrečná modlitba	718	810	1542	1738	1545	1741	970	1084	1552	1748	1002	1120	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	792	890	970	1085	986	1103	1003	1120	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	1545	1741	973	1088	989	1106	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	718	810	943	1054	1545	1741	973	1088	990	1106	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:	SO 29. 9.															
Hymnus	915	1024	929	1039	1746	1965	1537	1732	975	1090	1552	1748	1008	1125	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	1546	1742	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	1547	1742	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	1749	1968	1549	1745	979	1094	1763	1983	1011	1129	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	718	810	718	811	1542	1738	1549	1745	979	1094	1553	1749	1011	1129	719	811
Prosby	918	1028	933	1044	1750	1969	1549	1745	979	1095	1764	1984	1011	1129	1028	1147
Záv. modlitba	718	810	718	810	1542	1738	1545	1741	980	1095	1552	1748	1012	1130	719	812
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

STOLNÍ KALENDÁŘE 2013

ROK VÍRY

Liturgické kalendárium a čtení Jiří Kočenda • Redakce Daniel Dehner

Týdenní stolní kalendář. V rámci Roku víry byly pro jednotlivé týdny vybrány citáty, které vedou k zamyšlení nad různými aspekty víry v Boha.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.
Kroužková vazba, 240x165 mm, 59 Kč*

S DŮVĚROU V BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Týdenní stolní kalendář s citáty z Deničku sv. Faustyny Kowalské.

Sypták • 230x140 mm, 59 Kč

POUTNÍ MÍSTA

Týdenní stolní kalendář s fotografiemi poutních míst nejen v ČR, ale z celého světa.

Sypták • 230x140 mm, 59 Kč

Z TEXTŮ SV. JANA OD KŘÍŽE

Sestavil P. Miloslav Kabrda

Týdenní stolní kalendář s informacemi Radia Proglas a TV NOE.

Texty pro jednotlivé týdny jsou vybrány z knihy sv. Jana od Kříže Krátké spisy a korespondence.

Cesta • 230x160 mm, 57 Kč

DĚDICTVÍ OTCŮ

Týdenní stolní kalendář s fotografiemi sakrální architektury Čech a Moravy.

*Karmelitánské nakladatelství
240x135 mm, 59 Kč*

SLOVO NA CESTU 2013

S texty Mons. Mgr. Pavla Posáda, pomocného - světícího biskupa českobudějovického

Týdenní stolní kalendář.

Sypták • 230x140 mm, 59 Kč

MALÁ POSELSTVÍ VOJTĚCHA KODETA

Týdenní stolní kalendář s krátkými úvahami Vojtěcha Kodeta O.Carm.

*Karmelitánské nakladatelství
240x135 mm, 59 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vítěk, PhDr. Lubomír Štíla. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednavky@maticecm.cz; e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednavky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.